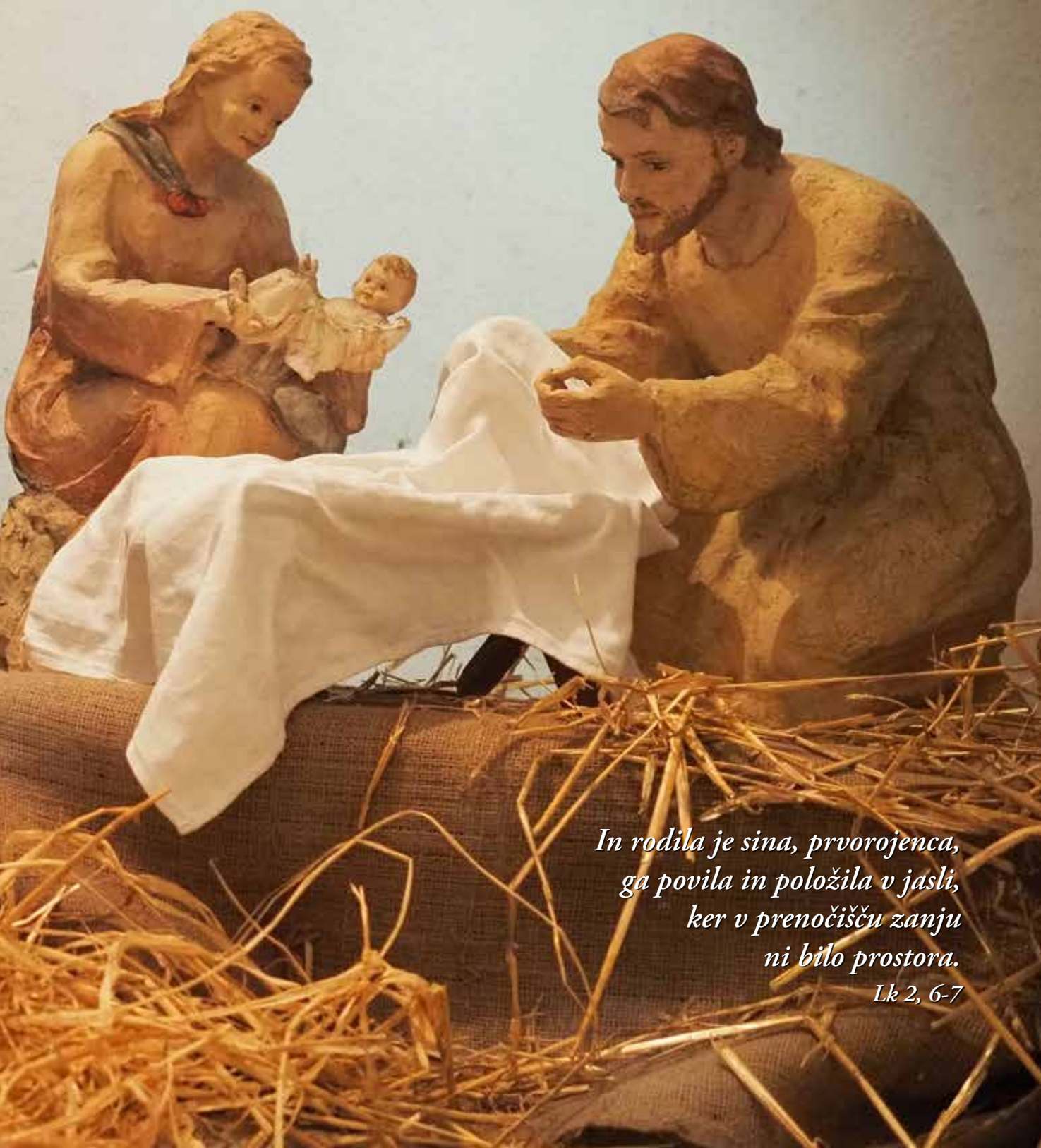

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXIII. leto • 2023

4

*In rodila je sina, prvorojenca,
ga povila in položila v jasli,
ker v prenočišču zanj
ni bilo prostora.*

Lk 2, 6-7

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 10 Papež Frančišek Frančiškovim
- 12 Svetopisemske ikone
- 14 Luč svete Klare
- 16 Pogovor
- 21 Brezmadežna
- 24 Biseri molitve
- 26 Frančiškov svetni red
- 28 Med minoriti
- 32 Otroci med nami
- 33 Reportaža
- 34 Obletnice
- 38 Razvedrilo z Gospodom
- 39 Iz Frančiškovih revij
- 40 Obvestila

Naslovnica: *Hrvaška umetnica kiparka Alojzija Ulman je ustvarila nekaj svojih del tudi na Slovenskem. Za jaslice, ki jih je izdelala za samostan sv. Petra in Pavla na Ptuj, so bili modeli ptujski obrazi. Bolj kot prepoznavanje teh obrazov je pomembno sporočilo, ki ga je želela izraziti: k Novorojenemu smo povabljeni vsi, otroci, mame, očetje, starci, zdravi in bolni, srečni in osamljeni. Za vse je prišel, da bi nas odrešil. Tisto sveto, blaženo noč ...*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.

Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, p. Janez Samperl

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, provincialni minister

Tehnični urednik: p. Matei Senteş

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Benjamin Verdenik, Helena Rebek, Doroteja Emeršič, arhiv

Fotografija na naslovnici: Benjamin Verdenik

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Hvaljen, moj Gospod ...

Ob božiču pristopam k jaslicam kot ena izmed pastircev in se ob Novorojenem spominjam ljudi, ki me obkrožajo. Zdi se, da mu imam vsako leto več povedati, moj čas tihega bdenja ob Detetu in zahvaljevanja je vsako leto daljši. Morda pa je to le zato, ker misli včasih begajo na vse strani in potrebujem več časa, da se umirim ... Kdo ve.

Pred slabimi 18 leti sem med okrevanjem po možganski krvavitvi v reviji *Najina pot* zapisala: »Zavedam se lastne krhkosti in omejenosti, tudi svoje končnosti, hkrati pa sem lahko hvaležna za vsak nov dan, ki mi ga uspe preživeti v miru in veselju. Poseben blagoslov so ljudje v moji okolici: mož, sin, prijatelji, številni, ki so se me spomnili v molitvi ... In potem so tu še 'blagoslovčki', ki prej niso bili tako pomembni, saj so bili samoumevni: poseben užitek je, ko objameš svoje najdražje, ne da bi pri tem ena roka kar visela ob strani, ko lahko spet hodiš brez bergle brez

strahu, da bi padel, ko greš sam na sprehod, se po dolgem času spet podpišeš z desnico, pa čeprav okorno, si sam umiješ lase ... Vsak dan mi je podarjen in veselim se, da vsak dan zmorem malo več. Moje življenje in s tem življenje cele družine se odvija popolnoma drugače, kot sem pričakovala. Pot je zelo zavita in drugačna – Gospod jo vodi. Le prepustiti in zaupati mu moram.«

V vseh teh letih sem se večkrat vrnila k temu zapisu – predvsem zato, da sem ozavestila, kaj vse mi je bilo podarjeno. Človeška narava je pač taka, da prej vidimo vse tisto, česar nimamo, kot pa to, kar imamo. Mnogokrat pademo v past primerjanja z drugimi: koliko otrok imajo vrstniki, kakšno kariero so si ustvarili, koliko sveta so prepotovali in koliko lepih stvari so videli ...

Ob prebiranju zgornjega zapisa sem vedno kaj hitro ugotovila, da mi je bilo kljub vsemu dano marsikaj lepega. Če se mi je zdelo, da je Bog

zapiral vrata, je odpiral nešteto oken in okenc. Čeprav sem morala pozabiti na nekatere mladostniške sanje, so se kazale nove poti, ki so ponujale drugačne načine za udejanjanje tistega, kar sem si želela kot dekle. Če bi se življenje odvijalo po moje, ne bi imela časa za stvari, ki sem jih počela, in ljudi, ki sem jih srečala. Zato sem danes lahko npr. hvaležna za vse oratorije, ki smo jih pripravili z mladimi animatorji; hvaležna za ljudi, ki jih je življenje pripeljalo na mojo pot, ker so (bili) moji veliki

učitelji; hvaležna za vse, kar sem se naučila na različnih delovnih mestih. Predvsem pa me preveva velika hvaležnost za to, da mi je Bog poslal na pot moža, ki resnično živi svojo zaobljubo, ki jo je dal na poročni dan (predvsem besede »v boleznih in zdravju«). Iz te zaobljube je zrasel najin zakon, najina družina. Ugotavljava, da je vse to sad zakramenta, ne pa sad najinega človeškega truda. Oba sva seveda hvaležna tudi za otroka, ki nama je bil podarjen ... Skratka – vsak dan mi ponuja vsaj en biser, dan od Gospoda. Zaradi tega je vredno živeti.

Enako kot drugi kristjani se bom tudi letos ustavila ob Novorojenem. Ob jaslicah se bodo naše poti združile. Naklonimo Detetu nekaj časa. Pustimo, da nas omreži s svojo ljubeznijo. Zahvalimo se mu za leto, ki mineva, in prosimo za blagoslov v letu 2024.

Barbara Rodošek

Veselje iz polnosti življenja

p. Martin Kmetec

Živimo v času, ko se vse stori, da bi ljudem bilo dobro, da bi imeli ugodne pogoje za življenje; nekateri vložijo vse svoje napore v to, da bi obogateli, drugi spet živorarijo in se nikakor ne morejo rešiti revščine. O tem priča tudi problematika, ki se nas dotika, in sicer vprašanje migracije.

Po drugi strani pa so ideologije današnjega časa ustvarjene za to, da bi ljudi usmerjali, jim vsilili določen pogled in jim dajali privid popolne svobode, ki naj bi bila v neomejeni možnosti izbire. Vse ideologije so prinašale smrt: fašizem, nacizem, komunizem, ne nazadnje tudi ideologija svobodnega odločanja o smrti ali življenju nerojenega otroka; tudi t. i. teorija spola o svobodni izbiri spola ne vodi drugam kakor v mit o svobodni izbiri, neodvisni od kogarkoli. Politično odločanje o evtanaziji v nekaterih evropskih parlamentih je še zadnji dokaz za to, da živimo v kulturi smrti.

Evropski narodi se starajo in izumirajo, s tem pa se pojavi vprašanje, kdo bo delal v tovarnah, kdo bo čistil naše ulice, kdo bo obdeloval naša polja. Vprašanje pa se ne postavlja le na ravni družbenoekonomskih odnosov, postavlja se tudi konkretno vsakemu posamezniku: Kako živeti? Kako živeti polno življenje? Kako živeti z veseljem? Kaj daje življenju kakovost?

Zgled številnih svetnikov nam potrjuje, da je lepota življenja v ljubezni do Boga Stvarnika. Tudi učenjaki ali pa najbolj preprosti ljudje so našli polnost svojega življenja v Bogu, ki so ga odkrili kot ljubezen. »Bog je Ljubezen,«

pravi sveti Janez evangelist (1 Jn 1,16). Vera, ki je zaupen in trden odnos do Boga, nam pomaga odkriti, da je življenje skrivnost in da na tem svetu ni mogoče najti vseh odgovorov na vprašanja, ki nas tarejo. V molitvi *Oče naš* se z zaupanjem zavedamo, da smo ustvarjeni po Božji podobi in da nam je vsak trenutek življenja podarjen; vsako dobro, ki ga na tem svetu prejemamo in doživljamo, je Božji dar. Hkrati se zavedamo, da smo popolnoma odvisni od Boga in da smo mu odgovorni za svoja dejanja. Od te odgovornosti za naše ravnanje pa je odvisna kakovost našega življenja. Ali nekdo, ki se predaja alkoholu, živi kvalitetno? Ali nekdo, ki ne dela in v svojem življenju ničesar ne ustvari, živi

kvalitetno? Ali nekdo, ki ne vidi smisla svojega bivanja, more živeti polno življenje? Odgovor je na dlani: živeti z veseljem. Če se tega zavedamo, si bomo nenehno prizadevali, da bi živeli preprosto, s ponižnostjo in vztrajno.

Kristjanovo veselje pa ne temelji samo na sreči oziroma dobrobiti tega zemeljskega življenja. Za kristjana je Kristus vir neizmernega veselja, to pa zato, ker je umrl za nas, da bi nas odrešil in da bi se po njem uresničilo Božje usmiljenje na križu. Istočasno je to veselje vezano na Božje življenje vstalega Gospoda. Kristus je vstal, on živi in je navzoč v Cerkvi, navzoč je v življenju vsakogar, ki veruje vanj.

V prvem pismu sv. Petra (1 Pt 1,1–6) apostol govori o temeljnem razlogu kristjanovega veselja, in sicer je to odrešenje, ki je že uresničeno v času. Namen vere je torej večno življenje, večna ljubezen v skrivnosti troedinega Boga. Vir veselja je v tem, da zveličanje duš ne pomeni le za vedno obstati v življenju, temveč je le-to mogoče v odnosu do Kristusa, ki se bo razodel in dopustil, da se vsi po njegovi poveljani človeški naravi zedinimo z Bogom. Zato sv. Peter govori o »neizrekljivem veselju«.

Temeljni razlog veselja je torej Kristus, ne le kot končni cilj našega poveljani, pač pa tudi kot spremljevalec na naši življenjski poti, navzoč v zakramentih Cerkve, posebej v evharistiji, navzoč v naših bližnjih, posebej tistih, ki trpijo. Papež Francišek je na začetku svojega papeškega služenja objavil apostolsko spodbudo z naslovom *Veselje evangelija*. Veselje evangelija je v osupljivem srečanju

s Kristusom, pravi papež Frančišek. »Veselje evangelija napolnjuje srce in celotno življenje ljudi, ki se srečajo s Kristusom; ljudi, ki pustijo, da jih Kristus odreši greha, žalosti, notranje praznine, osamljenosti. Z Jezusom Kristusom se vedno rojeva in oživlja veselje« (št. 1).

Papež Frančišek govori o čudežu srečanja s Kristusom. In res: dogodek srečanja s Kristusom spremeni naše življenje. Preoblikuje ga. Ne samo v enem trenutku; trenutek srečanja s Kristusom je le odločilni začetek poti s Kristusom. Odnos do Kristusa je neprekinjen proces, tako kot vsak medčloveški odnos, vpet v čas. Jezus je pri zadnji večerji dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14,6). Pot pomeni odprtost do prihodnosti, možnosti izbire in hojo. V življenju vsakega izmed nas obstajajo dogodki, ki so spremenili tok našega življenja. Če smo jih znali pravilno vrednotiti, so nam pomagali zoreti in so v nas ustvarili možnosti za globlji odnos do bližnjih in do Boga. Hoja s Kristusom je preoblikovala življenje sv. Petra, sv. Pavla, sv. Frančiška. In mi – ali smo pripravljeni?

Po veri nam Bog daje možnost odkriti Kristusa, ga vedno bolj spoznavati in ljubiti: »Njega ljubite, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj ne vidite« (v. 8).

Sveti Peter pa kristjane svoje skupnosti opozarja, da je človeško življenje zaznamovano s trpljenjem, posebej pa je zvestoba Kristusu velikokrat vezana na stiske, težave, preganjanje in smrt. Spodbuja jih, naj ne izgubijo upanja, tudi če jih zdaj nekaj časa mučijo različne preizkušnje; vabi jih k veselju.

Pomislmo na trpljenje kristjanov skozi zgodovino, pomislmo na trpljenje, tudi mučeništvo, ki ga še danes doživljajo kristjani v mnogih deželah. Zakaj morajo trpeti? Zato, ker na tem svetu obstaja zlo. Vendar

so preizkušnje, ki zadenejo kristjane, neizmerno manj v primerjavi z bogastvom, ki je zveličanje duše v večnem življenju. Preizkušnje pa hkrati potrjujejo vrednost vaše vere; tako sveti Peter vero primerja z zlatom. Tudi zlato je obsojeno na minljivost, vendar ima svojo vrednost, je dragoceno. In če se kakovost zlata preizkuša z ognjem, koliko bolj bo preizkušena z ognjem vera, ki je neskončno bolj dragocena kot zlato.

Naša vera je vez s Kristusom. Vera nas veže nanj in nam pomaga, da ne izgubimo smisla življenja. Vera v Kristusa nam pomaga, da imamo veselje, tolažbo in upanje. Papež Frančišek v svojih nagovorih velikokrat govori o presenetljivi, neizmerni novosti, ki izhaja iz odnosa do Kristusa in prinaša veselje. Vera je odprtost do Boga in njegovega delovanja v našem življenju, obenem pa je tudi način, kako živimo svoje življenje. Pomaga nam, da bi z veseljem sprejemali življenje: svoje lastno, pa tudi tisto, ki se spočne pod srcem žena. Vera nam pomaga, da sprejmemo tudi trpljenje, bolezen in težave.

Poklicani smo, da bi z globokim veseljem, ki je izraz našega upanja, oznanjali temeljno resnico, da je Kristus, učlovečena Božja beseda, edini vir pravega veselja.

Naša naloga je, da se upiramo javnemu mnenju in nenehno branimo resnico, da je družina celica družbe, ter s tem ustvarjamo mnenje in voljo do ustvarjanja družine. Življenja ni mogoče živeti in ne sprejemati brez temeljnih življenjskih odnosov in zvestobe Božjemu načrtu. Naj bo družina ideal krščanskega življenja, kajti zdrava družina je vir pravega veselja in upanja.

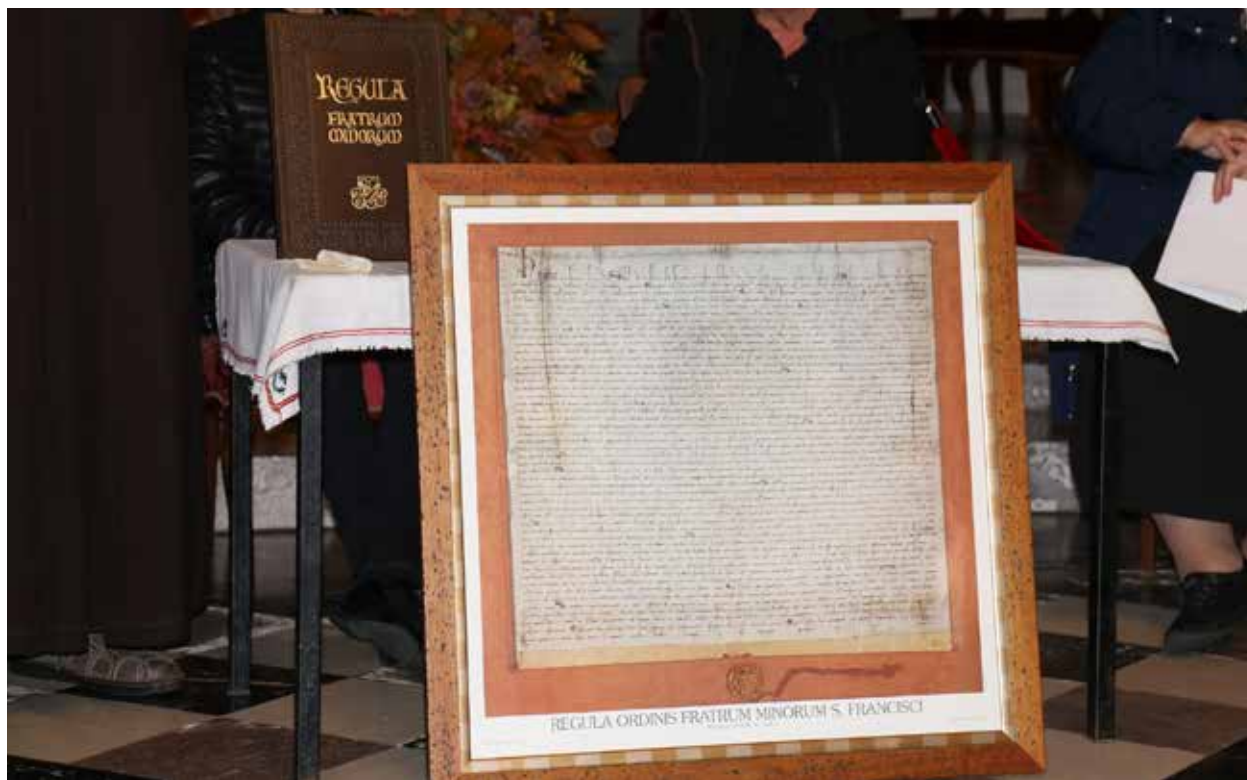
Vidimo, kako je veselje notranje povezano z življenjem. Liturgični čas adventa nas vabi k odprtosti Božjemu načrtu v našem življenju; tako kot sta to polnost doživljala Marija in Jožef, ko sta pričakovala Novorojenega. V njem sta z neizrekljivim veseljem sprejela življenje tega otroka, hkrati pa sta se vključila v Božji načrt odrešenja, ki se bo zaključil s smrtjo na križu. Vstajenje Jezusa Kristusa pa bo vse, ki vanj verujejo, zalilo z dokončnim, večnim veseljem.

Ob 800-letnici Frančiškovega Potrjenega vodila – 4. del

p. Igor Salmič

Uvod

Prišli smo do sklepnega dejanja predstavitve Potrjenega vodila. V prvih treh zapisih smo sledili zgodovinski poti in razvoju nastanka besedila, v zadnjem delu pa se bomo dotaknili vsebine. V tem trenutku me hkrati prevevajo občutki navdušenja in strahospoštovanja, saj ravno v teh dneh obhajamo osemstoletnico edinstvenega dogodka, ko je papež Honorij III. 29. novembra 1223 v lateranski baziliki v Rimu z bulo *Solet annuere* potrdil Vodilo manjših bratov, ki ga zaradi tega poznamo pod imenom »Potrjeno vodilo«.

Življenje po evangeliju

Izpolnjevati evangelij:

»Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti« (FPVod 1,1).

»da bomo ... živeli v uboštvi in ponižnosti ter po svetem evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa, kar smo trdno obljubili« (FPVod 12,4).

Že ti dve vrstici bi zadoščali za naše razmišljanje o bistvu besedila in Frančiškove duhovnosti na splošno. Jedro

tega, kar naj bi bratje živeli in k čemur naj bi se zaobljubili, je »spolnjevanje evangelija«. V Nepotrjenem vodilu je bilo dodano še »v hoji po Kristusovih stopinjah« (NPVod 1,1). To je tudi ključ za razumevanje celotnega besedila Potrjenega vodila.

Že prvi besedi »Vodilo in življenje« nam govorita o tem, da Vodilo ni le neko »besedilo«, ni mrtva črka, niso samo navodila, ampak je živo, ker v sebi nosi življenje. Lahko bi celo dejali, da Vodilo JE življenje. Pravo in polno življenje pa je življenje po svetem evangeliju. Ne gre le za to, kar je Kristus učil, temveč predvsem za to, kar je sam tudi živel. Ko je Frančišek izgovoril besedo »evangelij«, je imel pred seboj »Jezusa Kristusa«. Evangelij je Jezus Kristus! V tem smislu se Frančišek in njegovo bratstvo razlikujeta od nekaterih drugih oblik posvečenega življenja prvega tisočletja in njegovega obdobja, ki so si za vzor bratskega življenja vzele prvo krščansko skupnost v Jeruzalemu. Frančišek za svoje bratstvo išče zgled bolj v dvorani zadnje večerje, kjer se je Jezus sklonil k učenecem in jim umil noge. To podobo medsebojnega služenja v ponižnosti je Frančišek vzel tudi za svoje brate: »In drug drugemu naj umivajo noge« (FNPVod 6,3–4).

Navezovanje na Jezusa Kristusa in njegove apostole je simbolično nakazano tudi s številom poglavij Vodila; letih je dvanajst. Spomnimo, da jih je imelo Nepotrjeno vodilo dvakrat več, torej štiriindvajset.

Frančišek na začetku odgovarja na vprašanje, kako živeti sveti evangelij Jezusa Kristusa. Odgovor je: »... z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.« Gre za tri evangelijske svete, ki jih vsak Frančiškov brat po določenem obdobju preizkušnje izpove v obliki zaobljub. Nauk o treh evangelijskih svetih kot temelju posvečenega življenja se je razvil v dvanajstem in trinajstem stoletju, torej v času življenja sv. Frančiška. Seveda to ni edini način življenja po evangeliju, saj je to razširjeno na vse krščene, so pa redovne zaobljube za redovnike bistven element življenja po evangeliju in hoje po stopinjah Jezusa Kristusa. Navsezadnje redovniki ravno v Jezusu vidijo vzor zvestega življenja po evangelijskih svetih.

Iz besedila je razvidno, da Vodilo ne nadomešča samega evangelija, pač pa služi kot povečevalno steklo, s katerim se evangelij lahko lažje razume, predvsem pa tudi na konkreten način bolje živi. Kot je zapisal prvi Frančiškov življenjepisec Tomaž Čelanski, je za serafskega očeta Vodilo »knjiga življenja, upanje na zveličanje, srčika evangelija, pot popolnosti, ključ nebes, pogodba večne zaveze« (2 Čel 208).

Biti zvesti materi Cerkvi

Če sta prva in zadnja vrstica Vodila, ki govorita o življenju po evangeliju kot bistvenem elementu, tesno povezani, sta v podobnem »sorodstvenem« odnosu tudi druga in predzadnja vrstica, ki bratom na srce polagata polno občestvo s Katoliško cerkvijo in pokorščino do Petrovega naslednika. Simbol zvestobe do Cerkve predstavlja oseba kardinala zaščitnika:

»Brat Frančišek obljublja pokorščino in spoštovanje gospodu papežu Honoriju in njegovim zakonito izvoljenim naslednikom ter rimski Cerkvi. Drugi bratje so dolžni ubogati brata Frančiška in njegove naslednike« (FPVod 1,2).

»Poleg tega pod pokorščino zapovedujem ministrom, naj prosijo gospoda papeža za enega od kardinalov svete rimske Cerkve, ki bo to bratstvo vodil, ščitil in opominjal« (FPVod 12,3).

Ni nam treba posebej izpostavljati Frančiškove pokorščine do Cerkve. V tistem obdobju je mrgolelo duhovnih gibanj, ki so si ime ustvarjala z izrecno kritiko cerkvene hierarhije. Frančišek je kljub pomanjkljivostim in grešnosti Cerkve do nje gojil sinovsko držo, saj se je zavedal preprostega, a globokega dejstva, da je Kristus navzoč v svetu predvsem preko zakramenta evharistije, le po rokah služabnika Cerkve.

Okvir Vodila torej sestavlja omenjene začetne in zaključne vrstice, ki nam nudijo pravi ključ za razumevanje besedila: življenje bratstva se uresničuje v izpolnjevanju uboštva, ponižnosti in evangelija Jezusa Kristusa, v občestvu s Cerkvijo in v pokorščini njej.

Naslovi po poglavjih

Vsako poglavje ima sicer svoj naslov, a so nekatere osrednje teme navzoče v različnih delih besedila, kot bomo videli kasneje. Vodilo nosi naslednje naslove:

- 1. V imenu Gospodovem se začne življenje manjših bratov**
- 2. Tisti, ki žele to življenje sprejeti, in kako jih je treba sprejemati**
- 3. Molitveno bogoslužje in post; kako naj bratje hodijo po svetu**
- 4. Bratje naj ne sprejemajo denarja**
- 5. Način dela**
- 6. Bratje naj si ničesar ne prilaščajo; nabiranje miloščine; bolni bratje**
- 7. Pokora, ki naj se naloži bratom, če grešijo**
- 8. Volitve generalnega ministra tega bratstva in binkoštni kapitelj**
- 9. Pridigarji**
- 10. Opominjanje in poboljševanje bratov**
- 11. Bratje naj ne hodijo v ženske samostane**
- 12. Tisti, ki bodo šli med Saracene in druge nevernike**

Omenjeni naslovi lahko bralca zavedejo, saj ne izčrpajo vsega, kar je po posameznih poglavjih zapisano. Tako npr. ob natančnem branju besedila hitro ugotovimo, da uboštvo ni navzoče le v šestem poglavju (Bratje naj si ničesar ne prilaščajo), temveč tudi v prvih petih ter v enajstem in dvanajstem poglavju. Podobno velja za bratstvo in bratske odnose, ki jih najdemo razsejane v drugem, četrtem, petem, šestem, sedmem, desetem in enajstem poglavju. Ali pa za pokorščino, ki jo lahko zasledimo v prvem, drugem, sedmem, osmem, devetem, desetem in dvanajstem poglavju. Tudi poslanstvo in delo bratov lahko odkrijemo v tretjem, petem, devetem in dvanajstem poglavju.

Gre za osrednje teme Vodila, ki so kot delčki mozaika na različnih mestih, skupaj pa ponudijo zanimivo celoto.

Posebno omembo si poleg uvodnega poglavja, ki smo ga že analizirali, zaslužita še šesto in deseto.

Šesto poglavje: Bratje naj si ničesar ne prilaščajo; nabiranje miloščine; bolni bratje

¹Bratje naj si ničesar ne prilaščajo, ne hiše ne kraja ne druge reči. ²Kot tujci in popotniki (1 Pt 2,11) na tem svetu naj v uboštvo in ponižnosti služijo Gospodu in zaupljivo prosijo za miloščino. ³Tega se jim ni treba sramovati, saj je Gospod zaradi nas postal ubog na tem svetu. ⁴To je tista vzvišenost najvišjega uboštva, ki je vas, moje predrage brate, postavilo za dediče in kralje nebeškega kraljestva,

naredilo uboge v zemeljskih dobrinah, a povzdignilo v krepostih (prim. Jak 2,5). ⁵To naj bo vaš delež, ki vodi v deželo živih (Ps 141,6). ⁶Tega se, ljubljeni bratje, povsem držite; in zaradi imena našega Gospoda Jezusa Kristusa nikoli ne želite imeti nič drugega pod nebom.

⁷Kjerkoli bratje so in pridejo skupaj, naj bodo domači med seboj. ⁸Brez strahu naj drug drugemu razodevajo svoje potrebe; zakaj če mati hrani in ljubi svojega telesnega sina, koliko bolj mora vsakdo ljubiti in hraniti svojega duhovnega brata. ⁹Če kdo izmed njih zbolí, mu morajo drugi bratje streči, kakor bi želeli, da bi bili sami postreženi.

To poglavje je sestavljeno iz dveh tematskih sklopov. Prvi del (vv. 1–6) obravnava uboštvo, drugi (vv. 7–9) pa medsebojne bratske odnose. Če se dotaknemo najprej uboštva, gre tukaj za eno najprepoznavnejših kreposti, ko pomislimo na sv. Frančiška in njegove brate. Morda bi bilo ta način življenja bolj ustrezno kot uboštvo imenovati »brez lastnine«, saj besedna zveza vsebuje tako materialni kot duhovni vidik. Ne gre samo za odpoved hiši, krajem, premočninam in nepremočninam, temveč tudi za nenavezanost na duhovne dobrine (odnosi do ljudi, ugled, ponos, pričakovanje pohval, tekmovalnost ...). Brat se mora odpovedati vsemu, kar ga oddaljuje od Božje ljubezni in hoje za ubogim Kristusom, ter priznati vir vsega dobrega, ki ni v človeku, ampak le v Bogu. Glede neposedovanja materialnih dobrin je Frančišek v Potrjenem vodilu zelo strog, v Oporoki (napisani le tri leta kasneje) pa sam Frančišek dovoli nekaj izjem pri lastnini: »Bratje naj se varujejo, da nikakor ne bodo sprejemali cerkva, revnih stanovanj in vsega drugega, kar bi bilo zanje zgrajeno, če ni, kakor se spodobi, v skladu s sveto ubožnostjo, ki smo jo obljubili v Vodilu« (FOp 24). Gre za dinamičen zgodovinski proces razumevanja različnih okoliščin, ki niso v nasprotju z načelom, zato lahko pripelje do novih spoznanj.

Zanimivo je tudi to, da razlog za uboštvo ne temelji na človeški askezi sami po sebi, na človeškem naporu pri osvobajanju od različnih vezi, temveč je v ozadju vedno način življenja Jezusa Kristusa. Želim živeti tako, ker je Kristus tako živel!

Drugi del šestega poglavja je namenjen bratskim odnosom. Kot da bi Frančišek želel reči: ta ubožni način, posnemajoč Jezusa Kristusa, lahko živimo le v bratstvu, ne sami. Tu je treba spomniti na dejstvo, da Frančišek Božje volje za svoj način življenja ni odkril, ko je bil še sam, ampak ko mu je Gospod podaril prve brate. Skupaj so se spraševali, kaj Bog želi od njih, in skupaj so prejeli tudi odgovor. Zato sta življenje brez lastnine in bratstvo tako tesno povezana. Velik poudarek je na medsebojni domačnosti, na recipročnosti: lahko se služi s tem, ko se skrbi za druge brate (posebej bolne), a tudi bolni brat ima aktivno vlogo pri sprejemanju pomoči, predvsem s hvaležno držo. Simbol medsebojne domačnosti, služnja, nežne skrbi je mati in bratje so »kot matere«, to Frančišek ponavlja na več mestih v svojih spisih. Vloga »očeta« je namreč pri Frančišku rezervirana le za nebeškega

Očeta. Nenavezanost na materialne in duhovne dobrine za posledico nima praznine, temveč zastojno služjenje drugim, predvsem bratom. Tu bi celo lahko zaključili, da je pravi ubogi brat tisti, ki je svojemu sobratu, tudi najmanj simpatičnemu, pripravljen umiti in poljubiti noge.

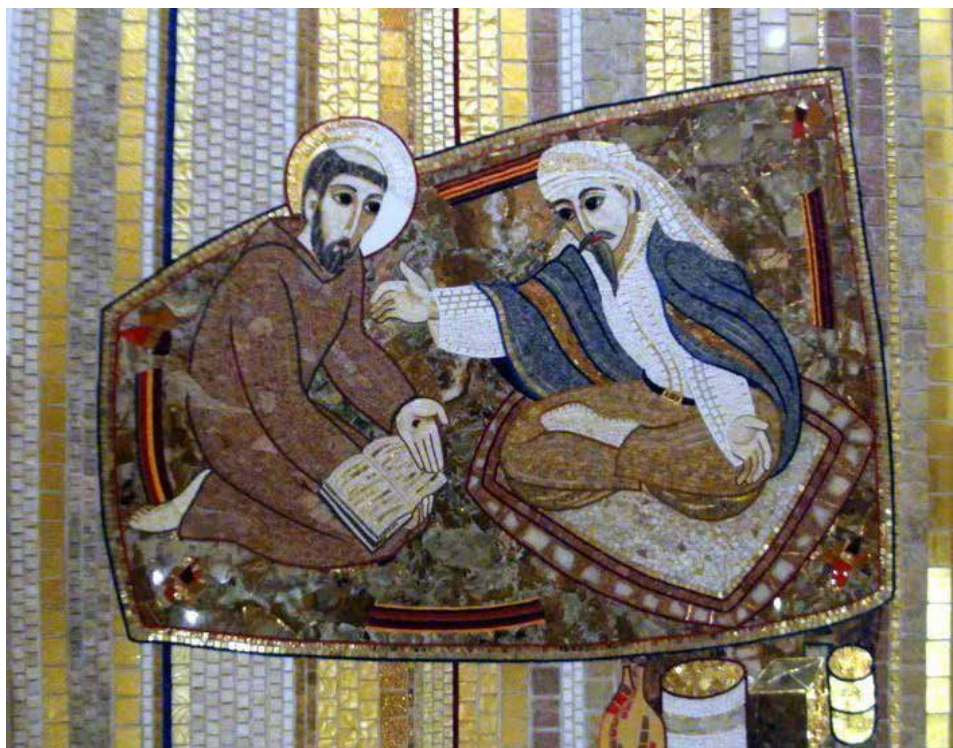
Deseto poglavje: Opominjanje in poboljševanje bratov

¹Bratje, ki so ministri in služabniki drugih bratov, naj svoje brate obiskujejo in opominjajo ter jih ponižno in z ljubeznijo svare. Ničesar naj jim ne ukazujejo, kar bi bilo v nasprotju z njihovo dušo ali z našim Vodilom. ²Bratje, ki so podložni, pa naj se zavedajo, da so se zaradi Boga odpovedali lastni volji. ³Zato jim odločno zapovedujem, naj ubogajo svoje predstojnike v vsem, kar so Gospodu obljubili spolnjevati in ni proti vesti in našemu Vodilu. ⁴Če so kje bratje, ki bi vedeli in spoznali, da ne morejo spolnjevati Vodila po duhu, se morajo in morejo obrniti na svoje ministre. ⁵Ministri naj jih sprejmejo ljubeznivo in dobrotljivo in naj bodo do njih tako domači, da bodo (bratje) lahko z njimi govorili in ravnali kot gospodarji s svojimi služabniki; ⁶zakaj tako mora biti, saj so ministri služabniki vseh bratov.

⁷Svarim pa in opominjam v Gospodu Jezusu Kristusu, naj se bratje varujejo vsake prevzetnosti, prazne častihlepnosti, nevoščljivosti, lakomnosti, skrbi in prizadevanja za ta svet, opravljanja in godrnjanja. ⁸Neuki naj se ne trudijo za učenost, ampak naj skrbijo, da bodo predvsem hrepeneli po Gospodovem duhu in njegovi sveti dejavnosti, ⁹da bodo molili k njemu s čistim srcem, da bodo ponižni, potrpežljivi v preganjanju in boleznih, ¹⁰da bodo ljubili tiste, ki nas preganjajo, sramotijo in obtožujejo, saj Gospod pravi: »Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo in obrekujejo« (Mt 5,44). ¹¹»Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo« (Mt 5,10). ¹²»Kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo rešen« (Mt 10,22).

Tudi v tem poglavju razpoznamo dva različna dela. Prvi (vv. 1–6) obravnava odnos med predstojnikom in podrejenim bratom, torej pokorščino; drugi del (vv. 7–12) pa opisuje nasprotje med duhom mesenosti in Gospodovim duhom.

Kako se lahko upraviči pokorščina do druge človeške osebe? Ali ne gre pri tem za nasprotovanje svobodi, ki nam jo je pridobil Kristus? Gotovo predstojnik ne more trditi zase, da njegova dejanja in odločitve preprosto zrcalijo Božjo voljo. Že samo besedilo nakazuje primere, ko se predstojnik lahko hudo zmoti in lahko podrejenim zapove celo nekaj, kar je proti njihovi duši (danes bi rekli proti vesti, čeprav je izraz »duša« še močnejši). Vodilo je v zvezi s tem jasno in omejuje izvajanje zaobljube pokorščine. Še bolj natančno je Frančišek o pokorščini zapisal v Opominu št. 3 (FOpom 3), kjer razlikuje tri stopnje pokorščine: pravo pokorščino, v ljubezni utemeljeno pokorščino, popolno pokorščino. Slednja opisuje primer (ko je zaukazano kaj proti vesti), ko podrejeni brat »ne sme« ubogati predstojnika, a ga hkrati ne sme

zapustiti, temveč ga z vsem srcem ljubiti. Kako je torej pri Frančišku utemeljena pokorščina do predstojnikov, ki so nepopolni, zmotljivi in grešni? S kratkim stavkom: *»Bratje, ki so podložni, pa naj se zavedajo, da so se zaradi Boga odpovedali lastni volji.«* Odpoved lastni volji zaradi Boga je torej razlog pokorščine, četudi gre za nepopolne predstojnike. Frančišek se dobro zaveda, da se odpoved lastni volji najlažje vidi na »težkih« in nelahkih primerih, ko npr. volji predstojnika in podrejenega ne sovpadata. V vsakem primeru pa je predstojnikom naročeno, naj bodo do drugih domači in ljubeznivi. Tu se ponavljajo drže, ki smo jih srečali v šestem poglavju in ki se v tem poglavju nanašajo predvsem na predstojnike, ki se morajo soočiti z različnimi okoliščinami, tudi krhkostmi so-bratov. Spomniti se morajo, da so v prvi vrsti služabniki, torej na poseben način manjši bratje. Bolj kot so bratje na »višjih položajih«, bolj so poklicani k ponižnosti in služenju.

Drugi del (vv. 7–12) prinaša antiteze (nasprotja) med mesenim in Gospodovim duhom. To zelo spominja na pavlinsko teologijo, ki na nasprotne bregove umešča sledenje lastnemu jazu (duh mesenosti) in sledenje Božji volji (Gospodov duh). Za prvo skupino Frančišek našteva drže *»prevzetnosti, prazne častihlepnosti, nevoščljivosti, lakomnosti, skrbi in prizadevanja za ta svet, opravljanja in godrnjanja«*. Vse to je proti življenju »brez lastnine«, ki je rdeča nit celotnega besedila. Take drže vedno želijo nekaj ohraniti zase, predvsem lastno voljo. Zaradi tega niso mogoči zastojniški odnosi služenja, kot smo videli v šestem poglavju. Nasprotno pa se Gospodov duh pre-pozna v molitvi čistega srca, v ponižnosti in potrpežljivosti, v ljubezni do sovražnikov. Lahko bi prevedli tudi,

da gre v tem primeru za življenje v/po Svetem Duhu, kjer so razvidni naštetni sadovi. Ti sadovi se nanašajo na tri dimenzije odnosov: do Boga (molitev čistega srca), do samega sebe (ponižnost in potrpežljivost) ter do drugih (ljubezen do so-vražnikov).

Tudi tukaj je naveden teološki temelj te drže: odpovedati se svoji volji zaradi Boga (v. 2), saj bo le na ta način možen vstop v nebeško kraljestvo (v. 12).

Razmišljanje lahko sklenemo z ugotovitvijo, da nam šesto in deseto poglavje posredujeta lepo-to konkretnega življenja po evangeliju. Le odpo-

ved samemu sebi odpira prostor do drugega človeka in brata, le tako sta omogočena tudi medsebojno služenje in netekmovalnost. Vse to pa je možno le s pomočjo Gospodovega Duha, ki v nas stori tisto, kar morda sami želimo, a tega sami nismo sposobni uresničiti.

Sklep

Dotaknili smo se le nekaj vrstic Potrjenega vodila, a že pri tem smo zaslutili njegovo eksplozivno moč. Pokazalo nam je, da življenje po evangeliju ni nekaj teoretičnega in oddaljenega, temveč je zelo konkretno. Ob tem Frančišek ne idealizira življenja manjših bratov, saj pokaže tudi na krhkosti, na grešnosti in ostale nepopolnosti. Ravno zaradi tega je odprto delovanju Svetega Duha, ki najlažje deluje v osebah, ki se zavedajo svoje majhnosti in ki mu ponudijo prazne roke, da jih On sam lahko obdari. Za to je potreben daljši proces, ki vsakega kristjana kliče k temu, da v hoji po Kristusovih stopinjah vsak dan bolj postane podoben Njemu, ki ga je poklical v to življenje. Če smo videli, da je bilo pri sestavljanju Potrjenega vodila potrebnih veliko let, tudi nesporazumov in preprirov, je na koncu to besedilo ravno zaradi teh »hrapavih ovinkov« postalo tako lepo in dragoceno. Zato se Bogu zanj z veseljem in navdušenjem zahvaljujemo ob 800-letnici, ki jo obhajamo v teh dneh.

Živi, ljubi, sanjaj, veruj!

Pripravil p. Milan Kos

mostove, ki so sanjali in verovali; tudi kadar so okoli sebe slišali besede zasmehovanja.

Nikoli ne misli, da je boj, ki ga biješ tu doli, popolnoma nekoristen. Na koncu življenja nas ne čaka propad: v nas utripa seme absolutnega. Bog ne razočara: če je položil upanje v naša srca, ga ne želi zlomiti z neprestanimi razočaranji. Vse se rodi, da bi zacvetelo v večni pomladi. Bog nas je ustvaril, da bi cveteli. Kjerkoli si, izgrajuj! Če si na tleh, vstani! Če sediš, začni hoditi! Če te dolgočasje paralizira, ga preženi z dobrimi deli! Če se čutiš praznega in brez volje, prosi Svetega Duha, naj ponovno napolni tvoj nič. Delaj za mir med ljudmi in ne poslušaj glasu ti-stega, ki širi sovraštvo in spore. Ne poslušaj teh glasov. Ljudje, čeprav med seboj različni, so bili ustvarjeni za skupno življenje. V nesoglasjih – potrpežljivost: nekega dne boš odkril, da je v vsakem shranjen drobec resnice.

Ljubi osebe. Ljubi eno po eno. Spoštuj pot vseh, naj bo linearna ali težka, kajti vsak ima svojo zgodbo. Vsak otrok, ki se rodi, je obluba življenja, ki se še enkrat pokaže močnejše od smrti. Vsaka prebujena ljubezen je moč preobrazbe, ki hrepeni po sreči. Jezus nam je izročil luč, ki sveti v temi: brani jo, ščiti jo. Ta edina svetilka je največje bogastvo, zaupano tvojemu življenju. Predvsem pa: sanjaj! Ne boj se sanjati. Sanjaj! Sanjaj o svetu, ki se še ne vidi, a ki bo zagotovo prišel. Upanje nas vodi v obstoj stvarjenja, ki se razprostira vse do svoje dokončne izpolnitve, ko bo Bog vse v vsem. Ljudje, ki so imeli zmožnost domišljije, so človeku poklonili znanstvena in tehnološka odkritja. Prepluli so oceane in prehodili dežele, ki jih nihče ne bi nikoli prehodil. Ljudje, ki so gojili upanje, so tudi tisti, ki so premagali suženjstvo in na to zemljo prinesli boljše življenjske razmere. Bodi odgovoren do tega sveta in do življenja vsakega človeka. Pomisli, da je vsaka krivica do reveža odprta rana, ki zmanjšuje tudi tvoje dostojanstvo. Življenje se ne neha s tvojim bivanjem. Na

Papež Francišek je med katehezo septembra 2017 spregovoril o veselju do življenja. Med drugim je dejal: »Tam, kjer te je Bog zasejal, upaj! Vedno upaj! Ne predaj se noči: zapomni si, da prvi sovražnik, ki si ga je treba podvreči, ni zunaj tebe, ampak je v tebi. Zato ne puščaj prostora grenkim, temnim mislim. Ta svet je prvi čudež, ki ga je naredil Bog. In Bog je položil v naše roke milost novih čudežev. Vera in upanje hodita skupaj. Veruj v obstoj najvišje in najlepše resnice. Zaupaj v Boga Stvarnika, v Svetega Duha, ki vse premika proti dobremu, v Kristusov objem, ki čaka vsakega človeka na koncu njegovega življenja. Verjemi, on te čaka! Svet hodi, zahvaljujoč pogledu mnogih ljudi, ki so odprli predore, ki so zgradili

nam vsem dal in nam daje vse telo in vso dušo in vse življenje; ki nas je ustvaril in odrešil in nas bo samo po svojem usmiljenju zveličal; ki je nam bednim in ubogim, trohljivim in pokvarjenim, nehvaležnim in hudobnim storil in delal vse dobro.«

V današnjem času je gotovo treba ponovno več govoriti o tem največjem, najlepšem in najdragocenejšem, a zato krhkem in ranljivem daru. Ker nam je življenje podarjeno, ga lahko zgolj sprejememo in negujemo, ga občudujemo in varujemo, ne moremo pa z njim trgovati in nad njim gospodariti.

ta svet bodo prišle druge generacije, ki bodo nasledile našo in tudi mnoge druge.

Vsak dan prosi Boga za dar poguma. Zapomni si, da je Jezus za nas premagal strah. Naš najbolj nezanesljiv sovražnik ne more nič proti veri. In ko se boš znašel prestrašen pred kakšno življenjsko težavo, se spomni, da ti ne živiš samo za samega sebe. S krstom je tvoje življenje že bilo potopljeno v skrivnost Trojice in ti pripadaš Jezusu. Če se te nekega dne polasti strah ali pa boš mislil, da je zlo preveliko, da bi se ga izzvalo, preprosto pomisli, da Jezus živi v tebi. On je, ki po tebi s svojo krotkostjo želi poraziti vse človekove sovražnike: greh, sovraštvo, hudodelstvo, nasilje, vse naše sovražnike.

Vedno imej pogum za resnico. Neguj ideale. Živi za nekaj, kar presega človeka. Če bodo nekega dne ti ideali od tebe terjali zasoljeno ceno, jih nikoli ne nehaj nositi v svojem srcu. Zvestoba doseže vse.

Če se zmotiš, vstani: nič ni bolj človeškega kot delati napake. Te iste napake zate ne smejo postati zapor. Ne bodi ukleščen v svoje napake. Božji Sin ni prišel za zdrave, ampak za bolne: torej je prišel tudi zate. In če se boš v prihodnosti še zmotil, ne boj se, vstani! Veš, zakaj? Ker je Bog tvoj prijatelj. Bog je tvoj prijatelj!

Če te zajame bridkost, trdno veruj v vse osebe, ki še vedno delajo za dobro: v njihovi človečnosti je seme novega sveta. Srečuj se z osebami, ki so ohranile srce otroka. Uči se iz začudenosti, neguj čudenje! Neguj čudenje! Živi, ljubi, sanjaj, veruj. In z Božjo milostjo – nikoli ne obupaj.« Tako je papež Francišek opogumljal množice, da bi z veseljem sprejemale in živele življenje.

Sv. Francišek Asiški v Nepotrjenem vodilu bratom naroča: »Vsi naj z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem, z vso močjo in vztrajnostjo, z vsem razumom in z vsemi silami (prim. 5 Mz 6,5; Mr 12,30.33; Lk 10,27), z vsem naporom, z vsem čustvom, z vsemi željami, z vsem hrepenenjem in hotenjem ljubimo Gospoda Boga, ki je

To je osnovna zakonitost življenja. Vsak človek se te zakonitosti uči, ne gre drugače, saj je življenje skupno vsem ljudem. Od začetka življenja pa se vanj zaletava smrt, ki ga hoče ustaviti, omrežiti ali vsaj za trenutek omamiti s prevaro, da življenje izvira iz človeka in da ima zato človek pravico nad njim, lahko z njim razpolaga in nad njim gospodari.

»Življenje se namreč zaduši, če se ne pretaka, odmre, če se ustavi pri sebi,« je zapisal škof Maksimilijan Matjaž in poudaril, da življenje ne služi, če se ne daje. »Samo če se daje, če se daruje, izroča svobodno – iz ljubezni, samo takrat živi. Življenje je enako ljubezni. Ne plehki egoizem in zagledanost vase, ampak ljubezen, ki je »dobrotljiva, ki ne zavida, se ne ponaša, se ne napihuje, ne sramoti, ne išče svojega, se ne pusti razdražiti, ne misli hudega, se ne veseli krivice, veseli pa se resnice, vse oprosti, vse veruje, vse upa, vse prenese«. Takšna ljubezen – življenje nikoli ne mine. Temu smo priča vedno, ko se srečamo z resničnim življenjem – s srečo, zadovoljstvom, hvaležnostjo in izpolnitvijo, ki je niti smrt ne ustavi.

Kristjani imamo danes veliko in edinstveno nalogo v družbi, da pričujemo o veličini, lepoti in izvoru tega življenja. Po krstu smo v to naravno življenje sprejeli še Božje. Tega pa ne moreta ustaviti niti smrt in ne sovraštvo, kaj šele hudobija in nevednost človeške zaslepljenosti. To življenje prepozna Božjega otroka in Božji dar v vsakem živem bitju, v vsakem človeku, zato lahko iz nasprotnikov dela sopotnike, iz tujcev brate in sestre, iz sporov in bojov polja rasti novega življenja,« je zapisal škof in zaključil: »Vstopimo pogumno v življenje z Življenjem. »Jaz sem z vami vse dni, do dopolnitve sveta!«

Z veseljem sprejemati in živeti življenje

Matjaž Celarc

Sveti Frančišek je bratu Leonu zaupal, kaj pomeni popolno veselje. Frančišek pove, da to ni v moči in uspehu, ki sta minljiva, temveč v potrpežljivem zaupanju, ki daje moč soočenja tudi z zavrnitvijo in vsako preizkušnjo. Vir te Frančiškove logike ni nič drugega kot Sveto pismo. Že njegove prve strani namreč razodevajo, da je človek izgubil prvotno veselje, ki ga je imel v odnosu z Bogom. Zaradi nezaupanja in zavrnitve Boga se je podal na pota iskanja veselja, ki pa ga ne vodijo vedno v sprejemanje in življenje v polnosti. Spoznanje popolnega veselja se človeku razodeva v Kristusu, ki svoje življenje v celoti (tudi v smrti) izroči Bogu (Flp 2,8). Ravno zato je vse drugo v primerjavi s spoznanjem Kristusa kot izguba (Flp 3,8).

Ravno Božja beseda nam razodeva pomen pravega veselja, ki se zbudi ob Božji navzočnosti, ob sprejemanju življenja v Očetovi hiši ter v povezanosti skupnosti.

Veselite kot znamenje Božje navzočnosti in odrešenja

Prerok Izaija nam na paradigmatičen način predstavi pomen radosti in veselja, ki sta znamenje Božje navzočnosti, daru odrešenja in prisotnosti Svetega Duha. Izaijeva knjiga v svojem drugem delu (Knjiga tolažbe, Iz 40–55), ko se ljudstvo iz babilonskega suženjstva vrača v obljubljeni deželo, napove Božji prihod. Na njegov prihod se odzove vse stvarstvo, saj se pustinja lepota cvetjem in se okraši z radostnim vriskanjem (Iz 35,1–2). Poleg prostorja bodo Božji prihod zaslutili tudi ljudje,

saj bodo slepi spregledali, gluhi slišali in hromi poskakovali (Iz 35,5–6). Nemoč in resigniranost ob iztekanju življenju, kar Izaija upodablja s puščavo in puščavino, se ob Božji navzočnosti spreminjata v sveto pot, ki vodi v polnost življenja v slavljenju Boga, kar spremljata radost in veselje (Iz 35,10). Odrešenje, zaznamovano z veseljem in radostjo, pomeni sprejeti Božjo izvolitev in povabilo ter vstopiti v odnos z Bogom. Vse to Izaija prikazuje s podobo ženina in neveste, ki sta okrašena z radostjo in veseljem. Biti v odnosu z Bogom pomeni biti oblečen v ženitna oblačila (Iz 61,10–11) in končno sprejeti njegov oklep pravičnosti in čelado odrešenja (Iz 59,17). To veselje se daje po daru maziljenja s Svetim Duhom. To maziljenje prinaša življenje in osvoboditev vsem tistim, ki to sprejmejo (Iz 61,1–2).

Polnost veselja nad rešenim življenjem

Podobno kot Izaija nam tudi Lukov evangelij prikaže poskakujoče veselje nad Božjo navzočnostjo, ki jo Janez Krstnik zazna že v materinem telesu (Lk 1,41–44). To odrešenje je prikazano kot veselje, ki ga ima Bog nad vsakim človekom, ki ga zmora pridobiti za življenje v Očetovi hiši. Veselje spremlja odkritje ovce in drahme, še toliko bolj pa Očeta, ki poskuša pridobiti svoja dva sinova, da bi v polnosti zaživela v domači hiši. Ta prilika nam razkrije Očetovo srce, ki mu je mar za sinova ter želi enemu in drugemu izkazati usmiljenje, odrešenje in veselje. Na eni strani Oče izkazuje usmiljenje mlajšemu sinu (ki je svoje življenje tako rekoč zapravljal) in mu takoj pokloni polnost sinovskega dostojanstva ter pripravi gostijo veselja (Lk

15,20–24). Na drugi strani pa vabi starejšega sina (ki je zaradi napačne podobe Očeta živil doma), da vstopi v polnost veselja Očetovega doma ob spoznanju, da Oče vsakemu svojemu otroku namenja polnost življenja ter želi, da bi to držo zmogel zaživeti tudi starejši sin v odnosu do svojega mlajšega brata (Lk 15,31–32).

Veselje kot dar Božjega življenja

Ob opisu življenja skupnosti prvih vernikov zaznamo, da je ravno dar Svetega Duha dajal veselje in pogum za življenje in oznanjevanje Vstalega – navkljub preganjanju. Tako v Apostolskih delih beremo, da se skupnost v trenutkih naraščajočega preganjanja zateka k Bogu v molitvi, ko ga prosi za srčnost ter za znamenje odrešenja v Jezusovem imenu (Apd 4,29–30). Ob tem konfliktu se apostoli ne ustrašijo niti tepeža, temveč se pravzaprav veselijo, da smejo trpeti zasramovanje zaradi Jezusa, saj vedo, da ravno to postaja največje pričevanje in potrdilo oznanila o vstalem Jezusu (Apd 5,41–42), ki ne vodi v uničenje, temveč v širjenje skupnosti vernikov.

Veselje v izročitvi Gospodu

Apostol Pavel, ki je v verigah zaradi Jezusovega imena (Flp 1,13–14), vernike v Filipih nagovarja k veselju (Flp 3,1). Veselje, ki ga oznanja Pavel, je veselje v Gospodu in temelji na Božji navzočnosti in bližini (Flp 4,4–5). Ta navzočnost omogoča, da se človek Bogu izroči, saj zaupa, da ga bo Bog v vsem dvignil k življenju. Ravno zato Pavel vidi v oznanjevanju evangelija ključ do veselja. Pri tem ni pomemben oznanjevalec, temveč oznanilo Jezusa, ki nas osvobaja za večno življenje (Flp 1,18).

Veselje tega oznanila oblikuje povezanost v skupnosti (Flp 2,2), saj vsak vernik želi v sebi upodobiti Kristusovo čutenje in izročitev Očetu (Flp 2,4). Ravno zato zmorejo verniki priti do popolnega veselja in miru, saj vse svoje želje, hrepenenje in stiske izražajo Bogu (Flp 4,6–7).

Popolno veselje, o katerem govori Frančišek, nas vodi od osredotočenja nase k odkritju Božje navzočnosti – Boga, ki nam podarja in želi polnost našega življenja onkraj vsake preizkušnje. Zato življenja ni treba grabiti zase, temveč ga je nujno izročiti Bogu v služenju ljudem. To je največje in popolno veselje, ki človeka dela podobnega Jezusu in ga vodi k življenju v polnosti.

Novorojeni Odrešenik – vir veselja do življenja

Sestre klarise

»Oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Zveličar, ki je Kristus Gospod.« je oznanil angel pastirjem in rajsko svetloba je razsvetlila sveto božično noč (Lk 2,10–11). Božja Mati Marija, ki ga je čudežno spočela in rodila, ga je ljubeče pestovala v svojem naročju. Prav tako je smel v svetem spoštovanju držati Jezuščka v rokah srečni sveti Jožef, pa tudi pastirčki, trije modri in še veliko drugih ...

Veliko let pozneje se je – med čudežem v Grecciu – pri polnočnici v votlini v Božje Detece zamaknil sv. Frančišek. S takšno milino je molil, tako lepo je pel in pridigal, da so bili vsi navzoči prevzeti z neizrekljivim veseljem. Asiški ubožec jim je znal približati uboštvo in ponižnost Otroka iz Betlehema, prvikrat so si lahko živo predstavljali, kako mu je bilo, ko je prišel na svet. Ta milostni dogodek pred 800 leti so začeli podoživljati tudi drugod in danes se po cerkvah ter domovih – še posebej Slovenci, in to marsikje vse do svečnice – z otroškim veseljem zbিরamo ob jasliah in prepevamo: »Dete rajsko, Dete sveto ... rajsko srečo nam obetaš, če ponižni, čisti smo.«

Sv. Klari je hkrati z angelskimi zbori radostno prepevalo srce, ko je zrla Kralja angelov, Gospoda nebes in zemlje, položenega v jasli in povitega v revne plenice; sestre so tudi v njenih rokah videle živega Jezuščka. To milost so doživeli še sv. Anton Padovanski, sv. Katarina Bolonjska in drugi ...

Mi pa se ne žalostimo, ker najbrž ne bomo nikoli prejeli takšne milosti, saj imamo vendar vsi nedoumljivo večji dar, da lahko vsak dan prejmemo Kristusa v svetem

»Oznanjam vam veliko veselje« (Lk 2,10)

Ljudje neustavljivo hrepenimo po življenju, sreči in veselju, kar vedno iščemo. Mnogi iščejo to v veseljačenju, potovanjih, denarju, lastni pomembnosti in še marsikje; ob tem pa nikoli ne najdejo miru in polnosti življenja ter notranjega zadovoljstva.

»Preljubo veselje, oj, kje si doma? ... Glej, tam se z otroki prijazno igra, jim kratek čas dela, pri njih je doma,« je zapel naš bl. Slomšek. Gospod zares daje veselje majhnim in v srcu preprostim: »Moje veselje je pri človeških otrocih« (Prig 8,31). To veselje pa je pristno le toliko, kolikor so naša srca odprta Božji milosti. Božji Sin se nam je neizmerno približal, si privzel človeško telo in prišel med nas kot ubog betlehemiški Otrok – da bi prav vsi našli pot do njega.

obhajilu in vsak dan smo lahko pred Njim v adoraciji. Tolikokrat tako mrzlično iščemo srečo, pa hodimo mimo živega Boga, ki nas pričakuje kot osamljeni jetnik, a mora vedno znova doživljati našo neobčutljivost spričo tolikšne ljubezni, ki ga je priklenila v tabernakelj. In vendar On želi, da postane naše ubogo srce Njegov živi tabernakelj, živa zibelka, žive jaslice. Kakšna sreča, veselje in radost. Kristus in samo On, ki je Rešenje in Življenje, nam more dati pravo veselje do življenja in mir, ki ga svet nima.

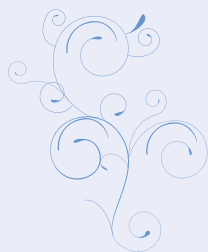
Naša vera naj se vedno znova navdihuje ob veliki veri brezmadežne Device. Iz njene ponižne duše se je

nenehno dvigala k Bogu vesela in hvaležna hvalnica: »Moja duša poveljuje Gospoda, moje srce se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.« Ona, ki je Začetek našega veselja, naj nam izprosi vse darove in sadove Svetega Duha, ljubezen, veselje, mir ... S poštenim in čistim srcem se darujmo Bogu, ki nas je ustvaril, in se trudimo, da bi izpolnili Njegovo voljo – in tudi naš nebeški Oče bo imel veselje nad nami. Splača se potruditi, za vsako ceno! Ne zapravljajmo dragocenega časa, zdravja, življenja, ljubezni ... za prazne, škodljive ali celo pogubne reči! Saj nas vendar čaka večno življenje, večno veselje pri Bogu v nebesih, tam, kjer smo doma.

Vidimo, kako je veselje notranje povezano z življenjem. Liturgični čas adventa nas vabi k odprtosti Božjemu načrtu v našem življenju; tako kot sta to polnost doživljala Marija in Jožef, ko sta pričakovala Novorojenega. V njem sta z neizrekljivim veseljem sprejela življenje tega otroka, hkrati pa sta se vključila v Božji načrt odrešenja, ki se bo zaključil s smrtjo na križu.

Vstajenje Jezusa Kristusa pa bo vse, ki vanj verujejo, zalilo z dokončnim, večnim veseljem.

p. Martin Kmetec

Na poroki sva dala blagoslovit jaslice

Pogovarjala sta se p. Danilo Holc in Milanka Petrovič

Letos se je na seznamu romarjev v Assisi znašla tudi mlajša **družina Novak** z Visokega pri Kranju. Na poletno romanje z brati minoriti sta pogumna mamica Marta, po poklicu profesorica slovenščine in nemščine, in ati Aljaž, bančni komercialist, na pot s seboj vzela še Glorijo (7 let), Urbana (6 let), Ahaca (4 leta) in Vida (2 leti). Hitro je bilo opaziti, da je družinica kljub živahnosti že od vsega začetka izžarevala notranje veselje, »asiško« spokojnost in Frančiškov mir. Ne le povezanost njihovih rok, tudi preprosto zaupanje drug drugemu je govorilo o njihovih (pri)srčnih vezeh. Neposreden stik z naravo, ali pravilneje rečeno – s stvarstvom, so na umbrijski zemlji na poseben način izrazili otroci, ki so po peščenem kampu in zažgani travi pogosto hodili kar bosih nog. Vroči sončni žarki, ki so kakor reflektorji svetili na teraso kampa, in stiki stopal z blagoslovljeno zemljo so spominjali na neke vrste odrski baletni ples ob intonacijah Sončne pesmi. Tiha, radostna pesem srca je postala kot molitev, kot hvalnica vsemu, kar biva. Nežna melodija občasnega otroškega joka pa je spominjala na solze, ki jih naša mati Zemlja vse bolj toči ob nasilju onesnaževanja ter brezčutnem izkoriščanju. Utrip življenja te družinice je bil navdih za pogovor oz. pričevanje, ki krasi to božično številko revije Med nami. Branje naslednjih vrstic naj nam vsem pomaga pri ustvarjanju radostnega in družinskega vzdušja ob praznovanju Odrešenikovega rojstva.

Dragi Novakovi. Najprej vas prisrčno pozdravljava in se zahvaljujema, da ste naju sprejeli na domu ter z veseljem pristali na ta pogovor.

Smo v pričakovanju božiča. Kako se na ta praznik pripravljate kot družina oz. kateri trenutki so vam najdragocenejši?

Marta: V teh časih je težko ločiti adventno in božično. Želimo si pričakovanje. Težko je otrokom povedati, da še ni božič, ker so povsod že jelke, lučke ... in najti kakšno knjižico za otroke, ki bi bila samo adventna. Lansko leto smo brali knjigo »Zvezdica v svetilki« in otroci so bili navdušeni, kako sta Jožef in Marija potovala iz Jeruzalema do Betlehema. Medtem ko si večina Aljaževih sodelavcev v službi vzame prosto med božičem in novim letom, si ga on vzame prej, da smo lahko teden dni pred božičem zares kot družina. To prakticiramo tudi za veliko noč, da nismo do zadnjega v službi.

Glorija: Pripravimo svečke in jih damo na adventni venček, pojemo ... Največkrat pojemo pesem Zbudi se, Betlehem.

Aljaž: To je edini čas, ko vsak večer skupaj prepevamo. Besedilo malo priredimo. Vsako leto pripravimo malo drugačno adventno pot v Betlehem.

Kaj vama pomeni biti oče, mama?

Marta: Priznam, da sem se kar malo bala postati mama, sama sebi se nisem zdela pripravljena. Med prvo nosečnostjo se mi je zdelo vse še daleč. Porod pa že obrne stvari na glavo. Odločila sem se rojevati doma, ker rojstvo doma blagoslovi dom in družino, doživiš osebni božič. Že samo zaradi doživetja poroda bi rada še kdaj rodila.

Aljaž: Oba sva si želela družino in se o tem pogovarjala že na prvem zmenku. Sicer nisva razmišljala o štirih otrocih, a se je spontano tako zgodilo in je lepo.

Marta: Mislila sem, da bom zaposlena, delala kariero, kakor smo bili na faksu vzgojeni, toda ko so otroci hitro prihajali in se je približeval vrtec, mi srce tega ni dalo. V primerjavi z drugimi materami vidim to ceno, kakšno bogastvo je biti z otroki. Z njimi lahko skupaj zaspiš in nisi obremenjen, če danes vsega ne narediš. To zares prinese veliko miru.

Aljaž: Zelo sem vesel, da sva se odločila drugače in nisva šla po današnjih družbenih normah. Če se najprej odločiš za kariero, hišo, se lahko zgodi, da zmanjka časa za družino.

Marta: Imela pa sva velik blagoslov, da sva lahko takoj začela živeti v zelo stari hiši z zelenim dvoriščem, v kateri je odraščala Aljaževa stara mama.

Kako posredujeta svoje vrednote otrokom in katere se vama zdijo najpomembnejše?

Marta: Vrednota osebne vere. Sicer se včasih vprašava, ali jo res posredujeva, ker je eno govoriti, drugo pa živeti. Tudi vrednota pridnosti in skromnosti, za kar je danes težko vzgajati. Sploh zdaj, ko pride Miklavž in z vseh strani dobimo kar preveč daril. Želimo pa ohraniti Miklavževo svetost in njegovo misteriozno pot iz nebes.

Aljaž: Res je težko, ker smo z vseh koncev bombardirani s potrošništvom.

Marta: Vrednota nama je tudi načelnost. Otroke želiva vzgajati tako, da bodo imeli hrbtnico. Zdi se mi tudi lepo, da otroci niso v vrtcu, da ni vodene igre in so lahko spontani, da se lahko tudi stepejo, v vrtcu pa je za naravno prirojeno živost hitro vse preveč sterilno. Da niso skupaj samo enako stari. V Assisiju mi je bila vseč prav ta starostna različnost, mešanost. Na romanju mi je neka gospa rekla, da ima vse otroke poročene v tujini in je bila tako srečna ter se zahvalila Bogu, da so otroci prišli na avtobus, čeprav sva se malo tudi bala, da bodo do konca tedna starejši že čisto živčni od otroškega »džumbusa«.

Aljaž: Marta ima zvečer sveti čas uspavanja, jaz pa sem z njimi sam zjutraj pred šolo.

Glorija: Zjutraj telovadimo, čeprav Urban bolj malo.

Aljaž: Da se zbudimo.

Marta: Všeč nam je tudi, da skupaj spimo. Majhni otroci res ne potrebujejo svojih posteljic, vozičkov, dud in vse mogoče opreme ... Brez vsega tega je avtomatično več najjine bližine, čeprav je v postelji že malo »dren«.

Kdaj vaju otroci najbolj razveselijo?

Aljaž: Gre za vsakodnevne malenkosti.

Marta: Zelo lepo mi je videti, da imajo občutek skrbi drug za drugega. Na primer, če najmanjši otrok pade s

postelje, ga drugi dvigne in odnese. Neke nove dimenzije odnosov se pokažejo, če je otrok več.

Kako ste povezani z župnijo? Morda tudi preko kakšne dejavnosti?

Marta: Vključena sva v šenčursko župnijo. Trenutno sva le bralca beril. Ob manjših otrocih opažava, da je naša skupna prisotnost pri sv. maši bolj doživeta, če ne pogremo v zboru, ministriramo ... Lepo pa je, da ob pripravi na branje otroci v zakristiji vidijo, kako se ministranti pripravljajo na mašo.

Aljaž: Tudi po maši je prijetno poklepetati s kakšno družino, ker je veliko mladih družin. Tukaj je cerkev polna. V zakonsko skupino pa hodi v drugo župnijo, kjer sva vključena v DiŽ (Družina in življenje).

Gospa Marta, nekaj otroških let ste preživel v salezijanski župniji. Zagotovo ste zaznamovani tudi z duhovnostjo sv. Janeza Bosca in ste tam pili osnove vzgoje mladih. Kako to, da sta se odločila, da se s tem romanjem v Assisi podata tudi po sledeh sv. Frančiška?

Marta: Od 10. do 20. leta sem živela v salezijanski župniji na Trsteniku. Mladi smo hodili na Uskovnico na duhovna srečanja, ki so imela bolj vesel značaj, bila je vesela, mlada duhovnost. Tam sem bila zagotovo vsaj desetkrat. Tudi poročil naju je g. Marko Košnik, ki naju še vedno rad obiše in pride pogledat otroke. Naključno pa sem se srečala tudi s Frančiškovo Sončno pesmijo, ki mi je bila zelo simpatična, čeprav je najbrž nisem razumela v vsej njeni lepoti. Pri Frančišku sem začutila nek drug ton duhovnosti, s katero greš morda lahko bolj v globino. Don Bosco se je res ciljno zavzemal za mlade.

Aljaž: Jaz pa prihajam iz klasične škofijske župnije s Primskovega.

Marta: Aljaž ima zelo rad tradicijo. Pri njegovem pokojnem župniku je bilo vse tako zelo slovesno, da zdaj težko najdemo dovolj slovesno obhajanje prazničnih bogoslužij za mojega moža. Bile so mogočne procesije, litanije so se pele. To se mi je kdaj zdelo celo predolgo, zdaj pa mi je postalo všeč. Procesija čez polja, tako slovensko je to. Tudi otroci se že veselijo, da bodo nosili bandere.

Glorija: Ena bandera se je nazadnje polomila ...

Aljaž: Res je, eno palico bo treba popraviti in potem bo spet vse urejeno ...

Lepo je to, da sta lahko v družino prinesla vsak svoj del ...

Aljaž: Da, vsak s svojo dinamiko.

Marta: Preko Aljaža sem spet bolj vzljubila staro tradicijo, ki ostaja ... Tudi sam ostaja zvest sebi, je zelo načelen. Včasih še celo preveč ... (smeh). To je lepo, saj imaš potem tudi zanesljivega moža.

Aljaž: Tudi jaz sem že prej malo poznal sv. Frančiška, vsaj to, v katero smer duhovnosti gre ...

Marta: Za romanje pa sva se v resnici odločila z danes na jutri. Po internetu sem iskala nekaj primernega ...

Ob telefonskem klicu sem zaslutil, da ste bili še negotovi glede prijave ... In zdelo se mi je prav, da vaju ohrabrim, da bo z nami več otrok in da smo družba, ki je vesela tudi tako majhnih ...

Aljaž: P. Danilo, če bi bili vi negotovi in bi midva začutila dvom, se zagotovo ne bi odločila, ker se zavedava, da ni enostavno potovati s tako majhnimi otroki.

Marta: Pri prvi sv. maši v Padovi je bilo kar živahno in se mi je zdelo, da poleg otrok ne bomo »preživeli« vseh maš čez teden.

Aljaž: Čeprav je bilo z moje strani nekaj napetosti, pa je Marta znala tako lepo vse umiriti.

Marta: Vedno znova se moram spomniti: »Miren starš – miren otrok.« Zato se je vse uredilo.

Aljaž: Na romanje pa smo se začeli pripravljati že prej. Pri Ognjišču smo kupili slikanico o sv. Frančišku, ki je pripravljena v obliki stripa, in jo začeli prebirati. Lepo predstavi vse glavne točke Frančiškove poti. Tako da so otroci že sami nekaj vedeli.

Glorija (medtem prinese slikanico): V Assisiju smo tudi videli, kako je en človek bil prebarvan v Frančiška ...

Aljaž: Res je. Otrokom tudi doživetja ostanejo.

Marta: Tudi sama sem včasih kaj preslišala, ker sem se ukvarjala z otroki, otrokom pa te podobe, zgodbe tako ostanejo ... Pa tudi križev pot v Carceri, ki so ga otroci igrali, se jih je zelo dotaknil ...

Letos je bil res zelo doživet križev pot ...

Otrokom ostane več, kot mi mislimo, in zanje tudi preveč poenostavljamo. In jih podcenjujemo. Najbolje je, da jim vse predstavimo tako, kot je.

Opaziti je bilo, da so se vaši otroci hitro vključili v družbo ostalih otrok ...

Marta: Res je, najmlajši se je navezal na eno punco od Vrtačnikovih, in ko ga je ona imela pri sebi, je bil mir ... Kadar se mu ni kaj dalo, ga nismo mogli prepričati. Ko pa je kaj hotel, na primer, da bi šel na kakšni bencinski črpalki na konjička, pa je stekel kar k njej ...

Prisrčno ... tega mnogi nismo opazili ...

Marta: Pa tudi oslički v kampu so bili zanje. Se spomniš, Vid, kako ste jih preganjali? (Vid prikima.)

Oslički bodo kmalu spet aktualni, saj se bliža praznovanje božiča ...

Na poroki sva rekla, da ne bova dala »žegnati« sveče, ker sva imela občutek, da bo ostala v omari, da je ne bova nikoli prižgala. Blagoslovit sva dala jaslice, figurice, hlevček ... Ko damo ven te jaslice, se tudi midva spomniva

na svojo poroko ... Saj so čisto preproste ... a za naju so lep spomin ... Ko je eden od otrok razbil pastirja, mi je šlo kar na jok. Pa smo ga spet zlepili in se to ne vidi več.

Letos se spominjamo 800. obletnice, ko je sv. Frančišek v Grecciu v gozdni votlini na poseben način v živo obhajal božič in vplival na kasnejše postavljanje naših jaslic. Tam smo romarji letos enkrat že praznovali »božič« s »polnočnico« sredi dneva. Kako sta to doživljala, saj bosta na nek način letos kar dvakrat obhajala praznik Jezusovega rojstva?

Marta: Ali ste se tega obhajanja božiča spomnili letos ob obletnici ali je na romanju vedno tako?

Na romanju v Grecciu vedno obhajamo tudi božič.

Marta: Bilo mi je malo nenavadno. Sicer pa sta mi z romanja ostali v spominu dve navihani potezi. Ena je bila to praznovanje božiča, tudi s potico. Da smo lahko malo razmislili, saj res, v bistvu lahko vsak dan praznujemo božič, bolj božično živimo ... Druga dobra izkušnja pa je bilo večerno petje na trgu. Pa še oder je bil. Res lepa, kar malo »žlehtna« izkušnja oznanjevanja. Morda ste kdaj res imeli kakšen lep koncert s kakšnimi dobrimi pevci?

Ne, nikoli ni šlo za koncert. Vedno radi vsem romarjem omogočimo izkušnjo pristrčnega pevskega večera na razsvetljenem asiškem trgu.

Marta: Zdi se mi prav lepo iziti iz udobja in pričevati, saj smo prav poskriti v hišah ... Danes smo kar pozabili na

oznanjevanje ... Zavedati se moramo, da smo mi žive priče evangelija.

Seveda je to v Assisiju mnogo lažje, ko mesto diha s sv. Frančiškom.

Marta: Prav lepo je bilo videti tudi mlade sestre redovnice z nasmejanimi obrazi, da nimamo o sestrah le stereotipnih starejših podob. Glorija je cel teden po romanju risala samo sestre ...

Glorija, ali res? In kaj ti je bilo v Assisiju najbolj všeč?

Glorija: Ko smo šli v samostan sv. Klare.

Aljaž: Lepo je, da mladi tudi danes vidijo mlade redovnice, redovnike in duhovnike ... Sploh na takšnih svetih krajih.

Bi nam želeli zaupati še kaj več o vaši molitvi?

Molimo zmeraj. Predvsem v spalnici, ker tam nastane mir. Drugače pa še posebej v adventu ob svečki na vencu. Zraven preberemo tudi kakšno zgodbo, tudi če niso samo svetopisemske prigode, ker je advent dolg, ker Jožef in Marija potujeta in se jima dogaja »vse sorte« ... Ker smo v pričakovanju in še ni božiča ... Nekoč je na naših tleh to pričakovanje bilo, a je zdaj z »veselim decembrom« to izginilo. Advent je bil tudi bolj posten. Sedaj so ti »kuhančki«, pa misliš, da če enkrat ne greš, je že čudno ... Po izročilu bi morala biti šele božična osmina bolj v smislu obložene mize in veselja ...

Aljaž: Povsod, že v službi smo bombardirani s tem prehitovanjem.

Marta: Na prvo adventno nedeljo imamo letos že vabilo za dedka Mraza in lutkovno predstavo ob 10. uri dopoldne, kar pomeni, da se kar predpostavlja, da nobeden ne bo šel takrat k sv. maši. Čeprav je pomembna osebna molitev, se nama zdi dobro, da pri skupni molitvi otroci osvojijo tudi neko strukturo. To posebej fante zamoti. V roke vzamejo »paternošter« in štejejo zdravemarije, drugače težko ostanejo dalj časa zbrani. Decembra je zanimivo, ko Miklavž in parkeljni spodbudijo molitev.

Molitev in obisk bogoslužja je največja dediščina, je zgled.

Marta: Pozabili smo tudi, kaj pomeni obred. Iz obreda se dela predstava. Morda je nekaj elementov dobrih, pri meni so delovali npr. v puberteti, a če ne čutiš živosti obreda, nimaš tam kaj početi. In to se je znotraj Cerkve zgodilo. Mislim, da je malo takšnih, ki verjamejo, da je Jezus navzoč v eharistiji. Ne vem, koliko bi jih bilo, če bi morali dvigniti roko.

Frančišek je hotel v Grecciu doživeti prav to, videti, v vsej skromni in ponižni veri, da se Jezus rojeva v kruhu v duhovnikovih rokah. Narediti »evharistične jaslince«, vzporednico med jaslami in oltarjem. Ni hotel narediti živih jaslic, dramske igre, drame, temveč s scenskimi elementi votline, osla, vola prebuditi ljudi, da bi se zavedali dramatičnosti dogodka učlovečenja. Kako velika je njegova ljubezen do nas, da se je kot Bog popolnoma ponižal in za dom sprejel skrajno uboštvo jasli. Ali nam lahko zaupata še kakšno evangelijsko misel, ki vaju kot zakonca spremlja skozi življenje?

Marta: Eno težko izpostaviva. Poročno vabilo sva imela v obliki hiške. V Svetem pismu sva takrat iskala vse, kar je povezano s hišo, in teh se večkrat spomnim. Prva mi pade na pamet: »Če je hiša sama proti sebi razdeljena, takšna hiša ne more obstati« (Mr 3,25). Ta enotnost med možem in ženo je potrebna tudi pri vzgoji otrok.

Kaj vaju je na romanju še posebej nagovorilo: misel ali dogodek?

Aljaž: Mene je najbolj nagovoril križev pot, ko smo šli peš v Carceri. Sodelovanje vseh. Nošenje križa.

Glorija: Meni so bile vseč vrtnice, na katere se je Frančišek vrgel in so bile potem brez trnja.

Urban: Ko smo videli [blaženega] mladega fanta Carla [Acutisa v cerkvi Santa Maria Maggiore].

Ahac: Ko sem videl »pravega« Frančiška [igralec, poulični umetnik].

Marta: Res je bil prevzet. Ko smo poklicali taščo, je Ahac vzkliknil: »Mama, veš, kaj sem videl? Pravega Frančiška ...«

Glorija: Pa volk je bil zraven, a ni bil pravi.

Marta: Jaz pa težko kaj izpostavim. Veliko stvari je bilo. Na avtobusu mi je bilo vseč, ker se vse začne z ljudmi. Lepa mi je bila tudi večerna molitev na grobu, ko je mož v kampu pazil na otroke, da sem lahko bila v miru.

Aljaž: Prav posebna je bila tudi večerna dinamika v kampu, sedenje v krogu, prepevanje ob kitari, molitev ...

Kratko sporočilo našim bralcem ...

Praznujte preprosto. Darila in obilna večerja bolj motijo kot ne. Se pa z obredjem dokopljite do živosti, do jedra božiča: živ Bog, tukaj, zdaj. Ogenj z vonjem po kadilu, žegnana voda, votlinica rojstva, zvoki naših glasov ... to pa mora iti do kosti.

Hvala za pogovor. Tudi vaši družini želimo blagoslovljen in duhovno bogat božič.

BREZMADEŽNA

Marija, pomagaj

Božja Mati Marija,
Aleluja!
Zdaj pred teboj vsa Cerkev
In vsa naša srca
Ljubeče zremo v tvoje obličje
In goreče molimo in prosimo,
Kraljica nebes in naša kraljica,
Aleluja, izprosi nam mir!
Aleluja, izprosi mir vsemu svetu.

Marija, pomagaj nam iz nebes,
Angelom svetim pomagaj zares.
Rešiti človeški treba je rod
In priti do Njega težko je pot.
Jezus nas vabi hoditi za njim,
Angelom svetim slediti v nebo.

Prišli smo od blizu in daleč,
Odpri pred Tabo smo svoje srce.
Materi sveti izročili rane,
Ave Marija, src naših kraljica,
Graditi pomagaj boljši nam svet.
Ave Marija, naša pomočnica!
Jezus, spremljaj in vodi, uboge nas vse!

Milena Pintarič

Ljubite jo in molite

Sv. Maksimilijan Kolbe je takole zapisal: »Želim vam, da bi se vsak dan, vsak trenutek bližali Brezmadežni, da bi jo vedno bolj spoznavali in jo vedno bolj ljubili; da bi vas vedno bolj prevzemale njene misli, nameni in čustva, da bi vas prešinjala njena ljubezen do Jezusa v jaslicah, v nazareškem domu, pod križem ter v evharistiji. Z eno besedo: da bi madeži greha in nepopolnosti bili vedno manjši in redkejši. Ljubite jo, kolikor vam je le mogoče! Glejte jo in molite, posebno s kratkimi vzdihji »Marija« ali kako drugače, in ji ob tem zaupajte svoje skrbi, bolečine, gorje, ponižanje in težave.«

V teh dneh nam je blizu evangelijski odlomek, ki govori o angelovem oznanjenju Mariji. »Razveseli se, milosti polna, Gospod je s teboj.« Ob tem angelovem pozdravu Marija ni veliko dojela, a razumela je, da prihaja od Boga, zato je rekla da: da Božjim sanjam, da Božjemu načrtu, da Božji volji. Bil je to da, ki ga ni bilo lahko živeti, ni ji prinesel privilegijev ali gosposkosti, temveč meč, ki ji je prebodel dušo, kot je napovedal Simeon.

Papež Frančišek je v govoru izpostavil tri težke trenutke v Marijinem življenju. Najprej Jezusovo rojstvo. Zanj ni bilo prostora, nista imela hiše, bivališča, kjer bi lahko sprejela svojega otroka, bila sta sama. Edini kraj je bil živalski hlev. V njenem spominu so zagotovo odmevale

angelove besede: »Razveseli se, Marija, Gospod je s teboj.« In lahko bi se vprašala: Kje je sedaj?

Zatem beg v Egipt. Rodila je in morali so oditi v izgnanstvo. Tam niso imeli ne prostora ne družine in tudi njihovo življenje je bilo v nevarnosti. Morali so se podati na pot in oditi v tujo deželo. Bili so migranti zaradi cesarjevega pohlepa in skopuštv. Tam bi se lahko vprašala: Kje je tisto, kar mi je povedal angel?

Ne nazadnje pa – smrt na križu. Ni težjega dogodka za mater, kot da doživi smrt otroka. To so trenutki trpljenja. Vidimo Marijo ob vznožju križa, tako kot vsako mater, trdno, ne da bi omedlela, ki spremlja svojega sina

do skrajnosti smrti, smrti na križu, nato pa povezuje in podpira učence.

Ko torej premišljujemo Marijino življenje, se lahko čutimo razumljene. Vsak izmed nas se lahko poistoveti z mnogimi situacijami v njenem življenju in ob njih moli. Povemo ji lahko o svoji stvarnosti, ker nas ona razume. Vedno je bila in ostaja v naših domovih, šolah, bolnišnicah, z nami pri delu in na poti, ob mizi v vsaki hiši, pri oblikovanju domovine in naroda ... Vedno z diskretno in tiho navzočnostjo. Marija je želela ostati sredi svojega naroda, s svojimi otroki in svojo družino, tako da je

vedno sledila Jezusu z množico. Kot dobra mati ni hotela zapustiti svojih, ampak jo je vedno bilo mogoče najti tam, kjer bi jo otrok lahko potreboval. In to samo zato, ker je Mati. Njeno povabilo »Karkoli vam reče, storite« je večno.

Prav iz tega razloga smo povabljeni, da Brezmadežno po vzoru sv. Maksimilijana Kolbeja vedno bolj ljubimo in se ji vsak dan izročamo. Obenem pa kot člani Vojske Brezmadežne zvesto molimo po molitvenih namenih, ki smo jih prejeli.

p. Milan Kos

Vabim vas, da postanete člani Vojske Brezmadežne in se v tem negotovem času vsak dan izročite Brezmadežni ter nosite čudodelno svetinjo, ki jo je sv. Maksimilijan Kolbe tako priporočal.

Ponovno smo izdali posvetilno molitev z željo, da bi bili zvesti člani in orodje v njenih brezmadežnih rokah.

Posvetilno molitev z medaljo Brezmadežne lahko dobite na naslovu:
milan.kos@rkc.si.

Pripravlja: Doroteja Emeršič

POMLADNA

Hočem naprej,
v polnost, v svetlobo,
zaupati kot dete,
ki se rodi,
čeprav ne ve,
kaj biva onkraj
varne čaše
maminih molitev.

Brsteti hočem
pod soncem Božjim,
rasti kvišku brez strahu,
kot roža, ki pred točo
dvigne steblo v daritev ... in verjame ...
Živim od radosti,
da Aba – Očka,
v nebesih in na zemlji,
ne umakne svoje roke.

Nataša Ahčin

MODROST ŽIVLJENJA

Živ je le ta, ki vedno se razdaja,
kdor se predaja Bogu, ta je srečen,
kdor z angeli po tratah časa raja,
je nenavezan, radodaren, večen!

Iskren je in preprostost ga obdaja,
molčeč je, miren, skorajda neviden,
zanj je vsak hip igriva Božja vaja
in sam, učenec v njej, je vse bolj priden!

Rad zre gozdove in Nebo premerja,
v osrčju Večnosti kleči ponižen
in ve, da Božja volja ga usmerja,
čprav je včasih kak korak približen!

Pijan je od Lepote, vendar trezen,
resnica, ki ga vodi, je Ljubezen!

Jaka Košir

Vodilo v vsakdanjem življenju

s. Milena Pintarič

slovesnost vodil ljubljanski nadškof Stanislav Zore. V nagovoru nas je nagovoril s spodbudami k posvečenemu življenju, ki ima smisel, pot in cilj, kar nas je pripeljalo danes do Marije Pomagaj. Poživimo svojo zvestobo Gospodu tudi po tem dnevu praznovanja. Obletnice so zavezujoče, ker nas privedejo do izvira, kjer se okrepčamo za zvestejše služenje, za nenehno obračanje h Knezu miru. »Mir in dobro« je pozdrav, ki postaja vedno bolj zaveza za vse življenje, postaja vodilo vsakdanjega življenja, je povzetek evangelija, ki povezuje Besedo z življenjem. Žive priče Jezusove ljubezni postajamo samo tedaj, ko se naš

Praznovanje in srečanje bratov in sester Frančiškovih redov na Brezjah pri Mariji Pomagaj

V srcih ljudi je ne glede na kraj in čas, zgodovino in okoliščine hrepenenje po združenju s Stvarnikom, ki ga imenujemo mir. Mir in dobro, dobri ljudje. Frančiškovi naše lepe domovine smo se zbrali pri Materi Mariji Pomagaj na Brezjah.

28. oktobra zgodaj zjutraj smo se v veselju zbirali v domačem kraju in vstopili na avtobus, ki nas je popeljal proti Brezjam. V medsebojnem druženju smo odprli srca za druženje z Gospodom v prošnjah in molitvi rožnega venca ter pesmi.

Praznovanje nas zavezuje, kajti potomci svetega Frančiška smo bratje in sestre v Gospodu. Smo uresničevalci Potrjenega vodila prvega reda, ki živi že 800 let. Prav tolikokrat nas milina božiča, ki jo doživljamo v podobi jaslic po domovih in cerkvah, vedno znova gane in se dotakne globine srca. V letu 2024 se bomo poglobljali v misterij vtisnjenja ran svetemu očetu Frančišku na La Verni. V letu 2025 bomo odkrivali bratstvo in sestrinstvo ter se ga učili živeti po Frančiškovem zgledu v Sončni pesmi. In končno praznovanje transitusa v letu 2026, ki pomeni vrhunec Frančiškovega življenja in začetek drugega, nebeškega življenja. Krog praznovanj bo sklenjen, ko bo tudi v naša srca stopila večstoletna moč Frančiškove karizme. Veselimo se, bratje in sestre.

Ob somaševanju duhovnikov prvega reda, bratov frančiškanov, bratov minoritov in bratov kapucinov, je

ideal začne uresničevati v skupnosti bratov in sester – sprejemati in prenašati jih v ponižnosti postaja pot odrešenja, ko grem od svoje celice do celice brata, sestre. Graditelji miru smo odgovorni za mir znotraj svojega srca in za mir v skupnosti, kjer živimo, kjer se srečujemo z brati in sestrami ter Gospodom Jezusom.

Besednemu bogoslužju je sledilo slovesno evharistično bogoslužje. V darovanju darov in samih sebe smo kot eno srce in ena duša častili Gospoda ter se zahvaljevali za ljubezen Gospoda Jezusa Kristusa, ki smo je deležni pri svetem obhajilu. Naj se nam ne dviga le spev iz srca, ampak iz vsakdana, naj se dvigata slava in zahvala Bogu.

Slovesno smo molili litanije Matere Božje po porcijunkulskem napevu.

Sledil je čas, namenjen kosilu in druženju.

Vse dobre stvari v življenju so tri. Tako so nas nagovorili trije zgledi, ki na svoj način sledijo očetu Frančišku. Brat Miran Špelič, frančiškan, ki živi po Vodilu, nam ga je približal in odkrival njegovo trajno živost in pomembnost, ki obsega celo življenje. Nositi Vodilo v srcu in ga v preprostosti, ponižnosti uresničevati pomeni, da je nenehno »prevajano«, da je vedno novo, vedno navdih in vedno kažipot za življenje po evangeliju.

Sestra Emanuela Žerdin je že na začetku svojega pričevanja poudarila, da Vodilo nagovarja tudi danes, da je živo, da je pomembno. Biti manjši brat ali sestra pomeni biti za drugega. Vrednota, ki nagovarja, je uboštvo. V času vse bolj materializiranega sveta srca vedno znova osvaja resnično uboštvo, ki je v skromnosti, preprostosti in delitvi dobrin. Uboštvo je ekološko pričevanje. Prav živeto uboštvo odpira poti do ljudi, ki hrepenijo po Bogu. Nič ne more ovirati sestre ali brata, da ne bi stopila naproti iskalcu in mu pokazala pot, ki preko smrti vodi v življenje, pot vstalega Jezusa Kristusa. Smrt je sestra, ki nas s tega sveta vodi v življenje in združenost z Bogom.

Zakonca Marija in Marjan Potočnik iz Pirana sta svojo pot, ki jo spremlja Vodilo, delila in se spomnila pomembnih

postojank na njej. Veliko jih je prežetih s trpljenjem, ki sta ga vsak na svoj način sprejela in nosila skozi življenje. Vedno znova sta odkrivala, kako ju Gospod spremlja in vodi, kako ju vzgaja in oblikuje, kako ju prav po preizkušnjah vedno bolj približuje sebi, svojemu ljubečemu srcu. Njuna srečanja z Gospodom pred Najsvetejšim in molitev osmišljajo vse težke trenutke in odkrivajo dragocenost življenja, ki je največji dar.

Z resničnim veseljem, izraženim v pesmi, so nas navdušili sestre, otroci in mladi ter patri. Prav v pesmih, bogatem besedilu in občuteni izvedbi smo dobili še več moči in še več poguma za uresničevanje Vodila. Pot evangelija je pot miru. Na poti miru je veliko izzivov in priložnosti, da postajamo vedno bolj preprosti, ponižni, veseli, vedno bolj Frančiškovi! V tem duhu je v baziliki odmevala tudi pesem za našo Fani, ki je dan prej (27. oktobra) obhajala svoj rojstni dan.

Izmed mnogih pesmi, ki so nagovarjale, predstavljam del pesmi Jezus brez rok.

*»Jezus danes nima rok,
pokazal pot rešitve bo.*

*Vabi svoje delavce,
tudi tebe, sestra, brat,
da pojdeš z njim sejat.«*

Semena povezanosti med nami, semena veselja v preprostosti, semena bratstva in sestrinstva so bila posejana. Jezus ima danes moje roke, moje noge, moje ustnice in moje srce, da lahko stopi naproti človeku, ki tava v temi, v praznini materializma, v zmotah ideologij, v lažnem blišču sveta. Praznovanje nas opogumlja, da nadaljujemo to pot, da si prizadevamo za mir v srcu in v okolju, kjer živimo, in za mir po vsem svetu.

Kaj bi nam sveti oče Frančišek nežno prišepnil, če bi z nami sedel na avtobusu, če bi ob nas molil v baziliki? »Brat, bodi goreč in ne mlačen! Sestra, bodi goreča in ne mlačna!«

Mir in dobro, dobri ljudje.

Duhovni kapitelj – o poklicanosti

p. Andrej Sotler

molitev, žerjavica je osebna molitev. Vsak zase nista nič. Ko pa ju »povežemo«, se lahko molitev dviga kakor kadilo pred Gospodom. Ustavili smo se tudi ob duhovni oslabeledosti, ob tem, kako pomembno je, da imamo z Bogom živ odnos. Bolj kot je moj odnos z Bogom živ in intenziven, močnejši je. Pomembno je, da smo duhovno aktivni. Če pa zaradi »skrbi«, da bi bili blizu Jezusu, počnemo vse mogoče stvari, ki nas oddaljujejo od Boga, se zatekamo v delo in to še opravičujemo, postanemo duhovno oslabeledi. In bolj kot smo duhovno oslabeledi, manj imamo želje po bližini Boga; manj kot imamo želje po Božji bližini in molitvi, bolj se oddaljujemo. Bog tako postane »mrtev«. Bog sicer

Bratje slovenske minoritske province smo 24. in 25. oktobra 2023 obhajali duhovni kapitelj, na katerem smo spregovorili o poklicanosti. To je bil čas hvaležnosti, ko smo razmišljali o svoji poklicanosti, in čas prošnje, ko smo se najprej ob molitvi, nato pa ob bratskem srečanju pogovarjali, kaj je nas nagovorilo in kako lahko mi danes nagovarjamo mlade, da bi po nas prepoznali Gospodov klic na pot svetega Frančiška v našem redu.

Prvi dan kapitlja je bil naš gost br. Štefan Kožuh, kapucin, ki živi in deluje v mednarodnem bratstvu sv. Lovrenca Brindiškega v Celle di Cortona v Italiji, kjer se posvečajo molitvi, duhovnim vajam in osebni spremljanju. Br. Štefan nam je spregovoril o pomenu skupne in osebne molitve, o njeni povezanosti in prepletenosti. O tem, kako moja osebna molitev podpira skupno in kako mi skupna molitev pomaga tudi osebno moliti. Podoba kadila in žerjavice. Kadilo je skupna

ne umre, ampak moj odnos z njim se ohladi. Pomembna je zvestoba v molitvi tudi tedaj, ko ni želje po njej. Pri tem nam lahko pomaga molitveno branje psalmov. Ko psalme molim v osebni ritmu, me lahko besede psalmov nagovorijo ... To je lahko ena sama beseda, ki me vabi, da se ob njej zadržim in pomudim. Frančišek Asiški je imel »svoj« vzdih »Moj Gospod in moj Bog«, ki ga

je vedno znova ponavljal. Bog prihaja k meni vedno po poti ljubezni in se želi srečati z menoj. Samo živi Jezus v meni lahko spreminja moje življenje, zato je potrebno, da se rad družim z njim, da si vzamem čas za Boga, čas za kontemplacijo, za osebno molitev, da mu dam najboljši čas, ne ostankov. Poudarjena je bila pomembnost močnih časov – da si »privoščimo«. Sledil je čas za osebni premislek v molitvi, ob molitvenem branju psalmov.

Dopoldansko srečanje smo sklenili s sveto mašo, pri kateri smo prisluhnili dnevni Božji besedi in razlagi br. Štefana.

Drugi dan je bila dopoldne naša gostja s. Štefka Klemen, uršulinka, voditeljica centra za duhovne poklice v nadškofiji Maribor. Spregovorila nam je o svojem poslanstvu, delu za nove duhovne poklice, ki ga opravlja, o delu in prizadevanju centra, da bi odgovarjal na vprašanja, iskanja mladih. Da bi mladim in vsem, ki iščejo, pomagal iskati pot za Gospodom s pomočjo pogovora, svetovanja, duhovnih vaj. V okviru centra pripravlja tudi knjižice za škofijske molitvene dneve in povezuje animatorje za duhovne poklice po župnijah in znotraj škofije. V zadnjem letu je kot pomoč tem animatorjem pripravila molitveni priročnik Skupaj na poti poklicanosti, v katerem je zbrala gradivo in besedila, ki so lahko v pomoč pri molitvi in srečanjih animatorjev za duhovne poklice. Priročnik je delila tudi z nami.

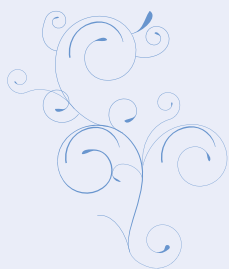
Popoldne je bil med nami naš sobrat iz Hrvaške p. Stjepan Brčina, ki nam je predstavil svoje delo z mladimi in duhovnimi poklici v duhu nove evangelizacije. P. Stjepan se je že kot mladinec aktivno vključeval v življenje

Cerkve, nato pa kot minoritski bogoslovec, kot animator za duhovne poklice začel delo na tem področju v Zagrebu, kjer imamo bratje minoriti pri Sv. Duhu samostan in župnijo sv. Antona. Čez leta se je ta dejavnost razvila in danes ima veliko sodelavcev in »blagovno« znamko #budiFRAjer s svojo zunanjo podobo. Navzoč je tako v javnosti, med mladimi v župniji in študenti na četrtkovih srečanjih kot na spletnih aplikacijah, kjer se zadržujejo mladi. Za mesto Zagreb vsako leto organizirajo Antonovo romanje čez celo mesto, ki ni le romanje, ampak tudi manifestacija vere mladih in velik javni dogodek.

Kot je sam povedal, ga pri delu vedno vodi misel, kaj bo prebudila oziroma kako bo določena poteza, pobuda vplivala na množice, na javno mnenje o Cerkvi. Če se namreč kaže, da bi bilo negativno, je stvar bolje opustiti in iskati novo pot. Tega pa ne počne, ker bi želel biti všečen, ampak preprosto zato, ker javno mnenje tako v Zagrebu kot v Sloveniji ni najbolj naklonjeno Cerkvi, zato je modro, da sami ne dajemo pobud oz. prilivamo ognja na žerjavico tistih, ki gojijo nestrpnost do svetega, Božjega. Poskuša jih nagovoriti in jim pokazati tudi drugačen obraz Cerkve. Mnogi so namreč nestrpni, ker ne poznajo Cerkve, ali pa so polni predsodkov, ki se jih ne morejo otresti.

Ob sklepu duhovnega kapitlja, ki nas je obogatil in nam dal duhovno spodbudo, smo bratje oblikovali sklepe, ki nas bodo vodili in nam bodo v pomoč pri snovanju pastoralnih izzivov in korakov na poti k mladim in med mlade.

Kdor bo to spolnjeval, naj ga v nebesih napolni blagoslov najvišjega
Očeta, na zemlji pa naj ga napolni blagoslov njegovega ljubljenega
Sina s Svetim Duhom Tolažnikom in z vsemi nebeškimi močmi in
vsemi svetniki. In jaz, brat Frančišek, vaš mali služabnik,
vam zagotavljam, kolikor morem, znotraj
in na zunaj ta najsvetejši blagoslov (FOp 40–41).

Plešoče luči na nebu

p. Tomaž Majcen, misijonar na Danskem in Grenlandiji

Dragi bralci revije Med nami, lepo pozdravljeni.

Po dolgem času se ponovno oglašam. Tokrat v malo drugačni vlogi kot zadnjič, ko sem vam pisal le o občutkih in lepotah Grenlandije.

Letos januarja smo Frančiškovi bratje minoriti na Danskem uradno ustanovili samostan sv. Frančiška Asiškega

v Københavnu, ki spada pod upravo hrvaške province sv. Hieronima. Ob tej priložnosti se je vodstvo hrvaške province srečalo tudi z danskim škofom msgr. Czeslawom Kozonom, ki je v pogovoru izrazil željo in prosil upravo province, da bi na novo ustanovljena samostanska skupnost prevzela tudi pastoralno skrb na Grenlandiji, eden od bratov pa bi bil imenovan za župnika župnije Kristusa Kralja v mestu Nuuk in prevzel skrb za nekaj manjših katoliških skupnosti po drugih krajih Grenlandije. Ker smo kot samostanska skupnost odprti za potrebe škofije, smo to nalogo in izziv tudi sprejeli in tako mi je bila zaupana ta odgovorna naloga, ki sem jo z veseljem sprejel.

Škof me je 1. septembra 2023 imenoval za župnika omenjene župnije na Grenlandiji, in sicer za obdobje petih let. Tega izziva se zelo veselim, čeprav s kančkom strahu in negotovosti, saj je to velik korak v moji življenjski odločitvi v službi Bogu in ljudem tudi tam na skrajnem severu, kjer je do severnega pola le dobre tri ure vožnje z letalom.

Po drugi strani pa vem, da v tem poslanstvu ne bom sam. V veliko pomoč mi bo sobrat p. Stephen s Filipinov in nekaj duhovnikov, ki že vrsto let pomagajo na Grenlandiji. Delo v župniji je namreč svojevrstno, povsem drugačno, kot ga poznamo v Sloveniji. Skozi celo leto v župnijo v Nuuku prihajajo duhovniki z Danske, ki prevzamejo skrb za nedeljske maše (večinoma za tri ali štiri nedelje) in tako pastoralno pomagajo, ko župnik žal ne more biti prisoten v župniji.

Mnogi me sprašujejo, kako bom zmogel to delo, saj sem obdržal tudi župnijo v Københavnu. Rad se pošalim in povem, da bom sedaj leteči pater. In res, dobesedno leteči med dvema župnijama, med katerima je 3500 kilometrov zračne razdalje. To seveda pomeni, da bom

veliko odsoten iz obeh župnij, vendar sem s strani župljanov dobil vso podporo in razumevanje, kar mi daje dodaten zagon pri tem poslanstvu v službi Bogu in bližnjemu.

Ko pišem te vrstice, nisem samo z mislimi na Grenlandiji. Konec oktobra sem namreč odpotoval v Nuuk še z enim posebnim namenom. Na misijonsko nedeljo, 22. oktobra 2023, sem bil namreč umeščen za novega župnika v župniji Kristusa Kralja. V imenu škofa me je umestil prejšnji župnik Christian Noval, ki se je istočasno tudi poslovil od župljanov. To je bil dodaten razlog, da je bila med mašo potočena tudi kakšna solza. No, na koncu pa so tekle tudi solze radosti in bil sem deležen res lepega in pristrčnega sprejema, ki si ga dušni pastir lahko le želi. Bogu hvala za take milosti!

Za konec pa še moje osebno razmišljanje, da bo vsaj malo duhovnosti v tem članku.

Če ste opazili, ima članek zanimiv naslov, povezan s severnim sijem, ki je eno od velikih čudes polarne teme in del grenlandske identitete. Plešoče luči na nebu človeka zmeraj navdušijo do te mere, da osupne. Ta čudež sem

doživel že nekajkrat in vedno je v meni povzročil navdušenje, čudenje in dotik Božje bližine.

Vsakič, ko imam priložnost pristati na tem »ledenem otoku«, so to zame duhovne vaje v tihoti, kjer lahko poglobljam svoj odnos z Bogom in se zahvaljujem za čudovito Božje stvarstvo ter s sv. Frančiškom vedno znova pojem hvalnico stvarstvu.

Ko se v mrazu sprehajam ob morju, sonce pa me greje in čutim toploto žarkov na obrazu, lahko le rečem: »Hvala ti, Bog, za tvojo navzočnost.«

In ko sneg škriplje pod mojimi nogami in se spomnim svojega otroštva, ko sem v mrzlih zimskih dneh hodil v šolo po zasneženih cestah, rečem: »Hvala ti, Bog, za dar življenja in za starše.«

In ko ledene gore mirno plavajo mimo mene in se lesketajo v sončni svetlobi, mi srce zapoje: »Hvala ti, Bog, za tvoje čudovito stvarstvo.«

Vsi smo del Božjega stvarstva, zato tudi v naravi lahko odkrivamo Boga, ki mu gre vsa čast in zahvala. To počnem vsakič, ko sem tam zgoraj čisto blizu severnega pola, kjer so plešoče luči in ledene gore in kjer mi je dana neizmerna milost, da lahko pojem hvalnico Najvišjemu.

Lepo vas pozdravljam in vam želim mir in vse dobro.

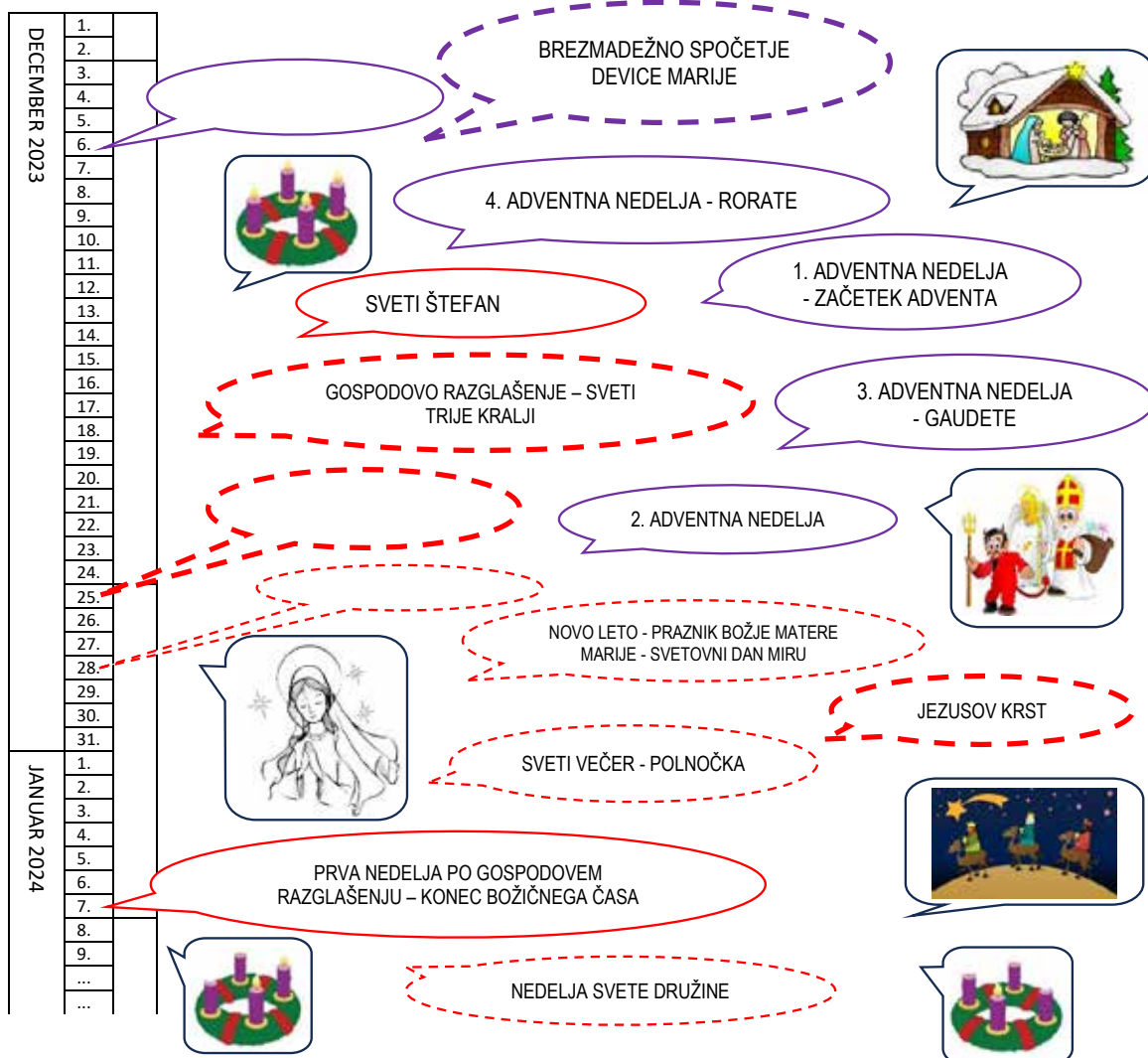

V pričakovanju Jezusovega prihoda na svet

Milanka Petrovič in Vlasta Kokol Voljč

ADVENTNI ČAS

BOŽIČNI ČAS

1. NA KOLEDARJU POBARVAJ TRAK OB ADVENTNEM ČASU IN TRAK OB BOŽIČNEM ČASU, VSAKEGA Z ZNAČILNO BARVO TEGA DELA BOGOSLUŽNEGA LETA.
2. OBLAČKE Z BESEDILOM IN SLIČICAMI POVEŽI Z DATUMI NA KOLEDARJU. IZPOLNI PRAZNA OBLAČKA. POBARVAJ SLIČICO BREZMADEŽNE.
3. Prepiši prvi dve besedi iz vsake povedi in s tem dopolni zadnjo poved:
JEZUS JE ODREŠENIK SVETA. BIL ROJEN JE V HLEVČKU.
V MESTU NI BIL Prenočišča zanj.

BETLEHEM.

Buen Camino!

Barbara Tement

... mi odzvanja v glavi, potem ko sem po urah hoje srečala drugega romarja. Izmenjala sva si pogled, se razumela in nadaljevala vsak svojo pot, ki je vodila po isti stezi in mimo istih kamnov, proti Santiagu ...

To špansko mesto velja za kraj, kjer je pokopan apostol Jakob, in že od srednjega veka vabi romarje na pot. Sama sem nanjo stopila letos avgusta (po maturi) v majhnem mestecu pod Pireneji (St. Jeain Pied de Port) ter tako ubrala francosko različico poti. Nekateri so se na pohodno palico naslonili že na lastnem hišnem pragu, od koder so se torej podali proti Santiago de Composteli, drugi pa se pogosto pridružijo v večjih mestih.

Ob večerih sem na romanju pisala dnevnik v obliki zgodbe. Govori o starcu, ki je svoje dobrine, sposobnosti, talente shranjeval na vrhu hriba v razkošnem steklenem paviljonu, dokler ni steklo v neki nevihtni noči počilo in je veter vsebino raznesel po svetu. Starec se je zato odločil, da se bo odpravil na pot po teh prostiranih poljanah, da znova zbere porazgubljeno. Na dan prihoda na cilj, v mesto svetega Jakoba, sem v knjižico dodala zapis: »Adrenalin; noč; pot, ki se svetlika, kakor da bi namesto po kamnih hodil po draguljih, cele gore in stene iz zlata. Starec je hodil ter se čutil in srečen je bil. Ničesar si ni lastil, pa vendar je bil bolj sit kot mnogi in bolj vesel kot še mnogi drugi.) Pričakovanje in Božja moč sta z lahkoto nadvladala

trudnemu telesu, da je z lahkoto in neverjetno hitrostjo prispelo na cilj. Bog bo poskrbel za nas. Zelo nas ima rad in tudi mi se imejmo radi.«

Tako neverjetno je, da so me, romarko, popolni neznanci sprejeli v svoje domove in bili tako iskreno veseli ter hvaležni, da so to lahko storili. Tako neverjetno je, da hodiš po deželi, ki je ne poznaš, kjer govorijo jezik, ki ga ne razumeš, in gojijo kulturo, ki vselej preseneča – a se ne izgubiš, druge razumeš, ne hodiš sam in ti očesa ne orosi strah, temveč hvaležnost. Prav res neverjetno je, da sem se kljub običajno prehojenim 35 kilometrom dnevnega jutro vselej zbudila brez bolečin in z zagonom zakorakala v nov dan, na pot.

Popolni odpustek ob 800-letnici praznovanja božiča sv. Frančiška v Grecciu

Vsem bratom in sestrām Frančiškovich redov

Dragi bratje in sestre, Gospod naj vam da svoj mir!

Pišemo vam iz Assisija, kjer smo se zbrali ob praznovanju našega serafinskega očeta, da bi z vami delili velik dar in privilegij, ki nam ga je sveti oče hotel podeliti ob 800-letnici božiča v Grecciu. Tu je sveti Frančišek želel obeležiti Gospodovo rojstvo, tako da je postavil jaslice, ki so vodile do praznovanja evharistije, kjer se Jezus Kristus predstavi v kruhu in vinu.

V okviru praznovanja 800-letnice smo 17. aprila 2023 na svetega očeta naslovili naslednjo prošnjo: »Za pospeševanje duhovne preнове vernikov in povečanje milostnega življenja prosimo, da bi verniki od 8. decembra 2023, praznika brezmadežnega spočetja Device Marije, do 2. februarja 2024, praznika darovanja v templju našega Gospoda Jezusa Kristusa, z obiskom cerkva frančiškovskih družin po svetu in molitvijo pred tam postavljenimi jaslicami lahko pod običajnimi pogoji dobili popolni odpustek. Prav tako lahko tisti, ki so bolni ali fizično

nezmožni sodelovati, uživajo dar popolnega odpustka, tako da svoje trpljenje darujejo Gospodu ali opravljajo pobožne prakse.«

Apostolska penitenciarija je prošnjo pozitivno sprejela in odobrila njeno javno objavo.

Zato bodo verniki v vseh cerkvah, ki so nam zaupane v pastoralno oskrbo, lahko dobili odpustek pod običajnimi pogoji od 8. decembra 2023 do 2. februarja 2024.

Prosimo vas, da v vseh naših krajih objavite ta »privilegij«, ki se dobro ujema s posebnim odnosom, ki se je vzpostavil med svetim Frančiškom in Cerkvijo, ko je papež prosil za odpustek za tiste, ki obiščejo Porcijunkulo. Želimo, da bo to za vso Frančiškovo družino priložnost občestva in duhovne obnove za vsakega brata in sestro. Naj Gospod podpre vse vaše korake in vam izkaže svoje usmiljenje!

Vaši gen. ministri in predsednik:

Frances Duncan OSF,
predsednik IFC-TOR

Tibor Kauser OFS,
gen. minister

Massimo Fusarelli OFM,
gen. minister

Roberto Genuin OFMCap,
gen. minister

Carlos Alberto Trovarelli OFMConv,
gen. minister

Amando Trujillo Cano TOR,
gen. minister

Assisi, 4. oktober 2023
Praznik sv. Frančiška Asiškega

Božični angeli IV

Marija je
v hlevčku
na betlehemskih poljanah
Božje dete rodila,
Ga v jasli položila ...
Nebeška melodija
angelskih pesmi
je pastirje dramila,
se prelila
v širjave zemlje in nebes
za vse čase in rodove.

Dotaknila se sv. Frančiška,
mu vnela srce.
V Grecciu je pred 800 leti
postavil jaslice
za danes.

V domači hiši, v cerkvi
ali zunaj kje
nas jaslice popeljejo
na betlehemske poljane,
v skrivnost božične noči,
ko se pred našimi očmi
v jasliah našega srca
Božje dete rodi.
Veselo pojmo z angeli:
»Slava Bogu na višavah
in na zemlji mir ljudem!«

p. Janez Šamperl

Moja božična zgodba

p. Janez Šamperl

Tisto leto je bil za ministrante poseben advent, saj smo pri mašah v prvi klopi videvali gospo srednjih let s posebnim zelenim ogrinjalom, ki se je po maši pogovarjala s patri v jeziku, ki ga nismo dobro razumeli. Hitro smo se dokopali do podatka, da je ta gospa umetnica, kiparka, ki je prišla s Hrvaške in dela nove jaslice za našo cerkev.

Nekega jutra, moralo je biti že globoko v adventu, me je po jutranji maši poklical pater in mi rekel, da me kliče umetnica. »Joj, kaj sem spet ušpičil,« me je spreletelo, ko sem sledil patru, ki me je peljal v veliko sobo, polno raznih napol izdelanih kipov, figur, ovčk ter vonja po barvah in glini. Umetnica je imela v rokah velik papir in svinčnik. Postavila me je na sredino sobe in pater mi je razložil, da moram gledati naravnost skozi okno in eno roko držati nazaj, kakor da bi koga vlekel za sabo. V drugo roko mi je dala velik vrč. Seveda so že po nekaj sekundah moj pogled privabile velike nedokončane jaslične figure, posebej še mala ovčka, ki se je stiskala k svoji mami. Umetnica je odložila velik risalni list in svinčnik, stopila k meni, mi naravnala glavo proti oknu

in še više dvignila mojo nazaj iztegnjeno roko ... a to spet ni trajalo dolgo. Pater me je malo nejevoljno pogledoval, umetnica pa je za trenutek odšla iz sobe in se vrnila z veliko čokolado, ki jo je postavila na stol pred menoj, pater pa mi je dejal: »Če boš nekaj minut lepo miroval – gledal naravnost proti oknu in držal nazaj iztegnjeno roko – boš dobil to čokolado.« Za tako veliko čokolado pa se splača malo potrpeti, čeprav ne veš, zakaj gledati proti oknu in držati roko nazaj.

Dan ali dva pred božičem mi je postalo vse jasno. Ko sem kot ministrant malo prej prišel k božični devetdnevni, sem na levi strani v višini oltarja zagledal veliko modro platno, ki je zakrivalo celo steno ob zakristijskih vratih. Takoj se mi je posvetilo – za platnom gotovo že stojijo

jaslice. In res – ko sem pokukal za platno, sem zagledal veliko jaslično pokrajino, ki se je skozi nekakšen skalnati tunel nadaljevala še v zakristijo. Kako velike figure! Kakšen hlevček, pa Marija in Jožef in mali Jezušček, ki se smehlja. Ovce, pastirji ... Nenadoma sem začutil roko na svoji glavi; bila je umetnica, ki mi je dejala: »Vidiš, ta mali pastirček tukaj z vrčem, ki hiti k betlehemiški štalici in za roko vleče svojo mamo k jaslicam, si pa ti.« Kar nisem mogel verjeti, da sem to res jaz, a rjavo-beli vzorec na pastirskem ogrinjalu je bil prav takšen kot na moji jopici in moja sestra Kristina mi je pozneje rekla, da sem kot izrezan. Jaz pa sem v svoji otroški glavi razmišljal, kako bi bil veliko bolj miren in potrpežljiv – nobene čokolade ne bi bilo treba – če bi mi povedali, da moram biti pri miru, ker umetnica dela skico za pastirčka, ki vleče svojo mamo k betlehemiški štalici, k jaslicam, k Jezuščku. Če bi povedali, razložili skrivnost božiča otrokom, mladim, prijateljem in sosedom, morda ne bi bilo treba nobenih nejevoljnih pogledov, nobenih božičnih daril, nobenih rotenj in prošenj, nobenih prisil. Otroci in mladi bi hiteli k jaslicam in za roko povlekli še koga ...

Pozdravljen, Božji hlev!
Zakaj si reven in lesen?

Pozdravljen, sveti Jožef!
Zakaj je tvoj rokav tako naguban,
preglobok, predolg in preširok?

Pozdravljena, Marija, Božja Mati!
Zakaj v Plašču vseh noči,
v obleki Božje Porodnice,
med gubami
na zlatem platnu Božje Detece leži?

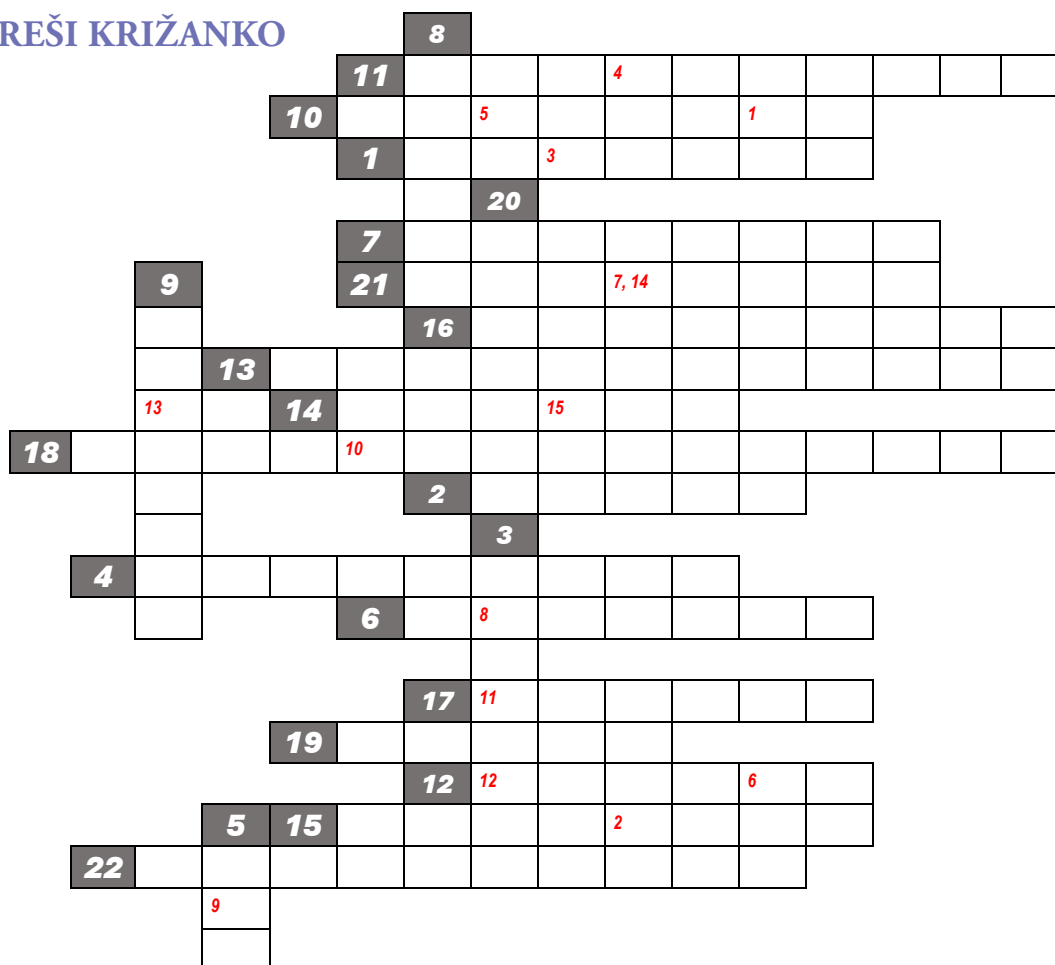
Pozdravljeno, Božje Detece!
Slavim te! Molim Te!
Zahvaljujem se Ti,
da je tudi moja duša vredna
poveličevati Božje jaslice,

da je tudi moja duša
lahko reven hlev,
globok rokav, naguban plašč,
Materino srce,
ki pestuje in posluša Božje Detece.

Pripravlja: Milanka Petrovič

REŠI KRIŽANKO

	1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	13	14	15
GESLO:																

1	V katero mesto je Bog poslal angela Gabrijela k Mariji, da ji oznani rojstvo sina Jezusa?	Lk 1,26
2	Ime zaročenca Marije.	Lk 1,27
3	Kako se Sveto, ki je bilo rojeno, imenuje še drugače?	Lk 1,35
4	Ime Marijine sorodnice, h kateri je odšla v mesto na Judovem.	Lk 1,39-40
5	Koliko mesecev je Marija ostala pri Elizabeti?	Lk 1,56
6	Koga Marija poveljuje v hvalnici?	Lk 1,46
7	Mož Elizabete.	Lk 1,59
8	Ime sina Elizabete.	Lk 1,63
9	Mesto, v katerem se je rodil Jezus.	Lk 2,1-6
10	Kdo so prvi prišli pogledat Jezusa?	Lk 2,8-16
11	V katerem mestu je bil Jezus darovan po Mojzesovi postavi?	Lk 2,22
12	Ime moža, ki je rekel Mariji, da je Jezus postavljen v padec in vstajenje mnogih.	Lk 2,34
13	Kdo je krstil Jezusa?	Mt 3,13-17
14	V času Jezusovega krsta je nadenj prišel Sveti Duh. V podobi katere ptice?	Lk 3,22
15	Koliko let je bil star Jezus, ko je začel z javnim delovanjem?	Lk 3,23
16	Žena kralja Heroda.	Lk 3,24
17	V kateri reki je bil krščen Jezus?	Mt 3,13
18	Kaj so modri prinesli Jezusu?	Mt 2,11
19	V katero državo je družina bežala pred Herodom?	Mt 2,13-14
20	Kdo je vladal po Herodovi smrti?	Mt 2,22
21	Kakšen je bil Jožef?	Mt 1,19
22	Koliko rodov je od preselitve v Babilon do Kristusa?	Mt 1,17

Gospod naj ti podari mir!

Frančiškov prijatelj
<https://www.kapucini.si/>

brat francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Ta številka Frančiškovega prijatelja govori o bogastvu. Mladenič, ki je prišel k Jezusu, je slišal, naj proda vse, kar ima, in hodi za njim. Nato je žalosten odšel, ker je imel veliko (materialno) bogastvo. Vidimo, da je bogastvo lahko tudi orodje hudega duha, saj premami marsikoga, da mu služi in pozabi na resničnega Boga. Zato moramo biti kot dobri upravitelji; ne tisti, ki posedujemo, ampak samo upravljamo.

Br. Matej nas vabi na Viševnik, kamor gremo lahko pozimi in poleti. Tudi na takšni poti okušamo bogastvo svojega Stvarnika, ki nas je obdaru s tolikšno lepoto.

V intervjuju spregovorita Stanislava in Sandi Gorenc – o svoji mladosti in o bogastvu, ki ga živita v sedanjosti. Nimate veliko avtomobilov in vikendov, pač pa veliko in odprto srce, ki je vedno pripravljeno pomagati bližnjemu, še posebej šibkemu.

Inštitut Integrum nam želi predstaviti, da je spolnost naše bogastvo in ne nekaj, kar je treba samo uživati in izkoriščati.

Duh Assisija je potekal letos na Brezjah, kjer smo se zbrali Frančiškovi in tako okušali, da je tudi Vodilo, katerega 800-letnico praznujemo letos, veliko bogastvo, iz katerega moramo živeti vsak dan, ne samo na srečanjih.

Assisi je še vedno tisto bogastvo na zemlji, ki je sicer bogastvo zaradi svoje preprostosti. Radi ga občudujejo in doživljajo tudi tisti, ki se tja vračajo s svojimi majhnimi otroki.

Predstavljamo novo blaženo, Veronico Antal, in br. Umberto, neutrudnega misijonarja in ljubitelja bogastva narave.

Novice iz kapucinskega sveta pa prinašajo življenje, ki ga živijo naši bratje na vseh koncih sveta.

V objektiv pa so se ujeli tudi bogati dogodki. Nekateri so čisto resni, nekateri pa hudomušni – vse to odraža bogastvo življenja in narave.

br. Vlado Kolenko

Smo v zadnjem obdobju leta 2023, v katerem se spominjamo obeh letošnjih osemstoletnic: 29. novembra smo obhajali 800-letnico Frančiškovega Vodila reda manjših bratov, na božični večer pa se bomo spominjali 800-letnice prvih jasic v Grecciu.

Razmišljanje frančiškanskega provincialnega ministra p. Marjana Čudna OFM o jasticah v Grecciu nam pokaže pomen majhnosti, v kateri moramo neprestano rasti.

Kateheza OFS nas usmeri v brate in sestre, ki nam jih Gospod naklanja, da se ob njih oblikujemo.

Preverite, kako so člani narodnega sveta OFS načrtovali v Piranu, kjer so združili prijetno s koristnim.

Nekatera krajevna bratstva OFS so imela kapitelj, druga obljube, spet druga duhovne vaje ... Vaše krajevno bratstvo OFS ni omenjeno? Pišite nam in nas seznanite s svojim delovanjem!

Žetev prinaša veliko duhovnih utrinkov ne samo za molivce Živega rožnega venca, ampak za vse bralce revije Brat Francišek.

Pokukajte tudi v sorodni reviji Frančiškov prijatelj in Med nami.

V oktobru so mnogi naši bralci pokazali, da so odločno ZA življenje, in se udeležili pohoda v Ljubljani. Poglejte, kako so se imeli.

Svetodeželska rubrika nam postreže s sklepom nadaljevanj o romanju s fičkom v Sveto deželo, opiše pa tudi ekumensko romanje v Bosni in Hercegovini.

Bliža se adventni čas in Pozabljene spretnosti vas naučijo izdelati adventni venec.

Vsem bralcem in bralkam želim poglobljeno adventno pripravo in vesele božične praznike!

p. Janez Papa

ROMANJE V ASSISI, 14. do 19. julij 2024

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška,

poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristno človeškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo oblikovan za odrasle in otroke.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 14. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi

Ponedeljek, 15. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva San Damiano, Porziuncola (bazilika sv. Marije Angelske)

Torek, 16. julij:

Samotišče Carceri, bazilika sv. Frančiška

Sreda, 17. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek napiše Vodilo), Rivotorto

Četrtek, 18. julij:

Bazilika sv. Klare, trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška

Petek, 19. julij:

La Verna (kraj Frančiškovih ran), odhod proti domu

Cena:

– **odrasli: 210 €;**

– **otroci in mladina od 12. do 19. leta: 170 €;**

– **otroci do 12 let: 130 €;**

možen popust za družine z več otroki.

Voditelji:

p. Danilo Holc – 031 443 200; danilo.holc@rkc.si • p. Tine Gašparič – 031 438 371; martin.gasparic@rkc.si
p. Klemen Slapšak in p. Andrej M. Sotler

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

ROMANJE V ASSISI IN SAN GIOVANNI ROTONDO

Loreto, Lanciano, Monte Sant'Angelo in Osimo

1. do 4. maj 2024

Ko obhajamo 800-letnice zadnjih dogodkov, povezanih z življenjem sv. Frančiška Asiškega, želimo obiskati mesto, ki ga je svetnik zaznamoval s svojim svetim življenjem, ter se sprehoditi po ozkih ulicah, med stavbami iz rdečega in belega kamna. Še posebej se bomo ustavili v patriarhalni baziliki, ki v sarkofagu hrani najdragocenejšo relikvijo – posmrtno ostanke sv. Frančiška. Seveda se bomo ustavili tudi v baziliki sv. Marije Angelske (Porziuncola), ki obdaja majhno kapelico, kjer je svetnik pogosto molil in premišljeval. Romarsko pot bomo nadaljevali v Loreto, ki velja za najbolj priljubljeno Marijino romarsko svetišče v Italiji. Obiskali bomo še Lanciano, kraj, ki že več kot dvanajst stoletij čuva prvi in največji evharistični čudež v Katoliški cerkvi. V letu, ko mineva 800 let, odkar je sv. Frančišek prejel svete rane ali stigme, se bomo posebej ustavili v San Giovanni Rotondo, na grobu še enega Frančiškovega brata, kapucina, sv. patra Pija, ki je prav tako skoraj vse življenje nosil znamenja Kristusovih ran in bil priljubljen spovednik. Zaradi bližine kraja bi bilo škoda,

če se ne bi ustavili tudi v romarski cerkvi sv. Mihaela na Monte Sant'Angelu. Ob vračanju domov pa nas »pričakuje« še sv. Jožef Kupertinski v Osimu, ki se mu posebej priporočajo študentje in čigar stekleno krsto s posmrtnimi ostanki – zaradi njegovih levitacij – dva angela kar v zraku ponujata romarjem v češčenje.

Okvirni program:

Sreda, 1. maj: Slovenija–Assisi

Četrtek, 2. maj: Assisi–Loreto–Lanciano–San Giovanni Rotondo

Petek, 3. maj: San Giovanni Rotondo–Monte Sant'Angelo

Sobota, 4. maj: San Giovanni Rotondo–Osimo–Slovenija

Romanje vodita minorita: p. dr. Igor Salmič
in p. Danilo Holc.

Prijave sprejema romarska agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

Cena romanja bo objavljena naknadno.

ROMANJE NA POLJSKO

s poglobljeno duhovno vsebino

4. do 8. avgust 2024

1. dan: Slovenija–Krakov

Pot do Krakova, ogled svetišča sv. Janeza Pavla II. in sv. maša.

2. dan: Krakov–Niepokalanov

Maša v svetišču sv. Favstine Kowalske. Ogled glavnih znamenitosti starega mestnega jedra Krakova ter gradu Vavel s stolnico sv. Stanislava. Pot do Niepokalanova. Namestitev v romarskem domu.

3. dan: Niepokalanov

Niepokalanov: samostan Brezmadežne, ki ga ustanovil sv. Maksimilijan Kolbe. Ogled muzeja, radijske in gasilske postaje, pokopališča ter prve kapelice, ki jo je svetnik postavil. Duhovno razmišljanje. Sv. maša ter zvečer priložnost za adoracijo v prvotni kapelici.

4. dan: Čenstohova–Harmeže

Pot do Čenstohove, največjega poljskega romarskega svetišča z ikono Črne Marije. Po ogledih in sv. maši čas za osebno molitev, nakup spominkov. Pot v Harmeže blizu Oswiecima (Auschwita). Namestitev v romarskem domu – minoritskem centru spomina na sv. Maksimilijana Kolbeja. Ogled vodene razstave o Marianu Kolodzieju, preživelem jetniku s številko 432.

5. dan: Harmeže–Auschwitz–Slovenija

Birkenau – ogled koncentracijskega taborišča Auschwitz II (kraj smrti Edith Stein), duhovno razmišljanje. Popoldne voden ogled muzeja Auschwitz I (celica smrti sv. Maksimilijana Kolbeja). Po sv. maši in večerji nočna vožnja domov.

Duhovno vodstvo: p. dr. Igor Salmič in p. Danilo Holc.

Cena romanja bo objavljena naknadno.

Prijave sprejema romarska agencija ARITOURS: tel. 02/252 16 19; info@aritours.si; www.aritours.si.

V DOBREM STAREM PIRANU, V MINORITSKEM SAMOSTANU OSVEŽITEV IN POČITEK ZA DUŠO IN TELO

VABILO V MALI ASSISI

Piran seveda ni in ne more biti Assisi, pa vendar je v Piranu mogoče podoživljati Assisi, zato mu vsi, ki so nam ljube Frančiškove poti, smemo in moremo reči MALI ASSISI.

V letu 2024 ste v ta **MALI ASSISI VABLJENI ROMARJI VSEH GENERACIJ**. Starejšim bo udobno, saj bomo spali na posteljah, mladi pa na skupnih ležiščih.

ČAS ZA MALI ASSISI V PIRANU JE VEDNO MED PRVOMAJSKIMI PRAZNIKI: od 30. aprila popoldne (začetek ob 18. uri) do 2. maja (zaključek s poznim kosilom).

Vodi p. Janez Šamperl s sodelavci in gosti.

Natančen spored asiškega dogajanja v Piranu bo objavljen v naslednji številki. Prijavite se lahko takoj, in sicer vse do zapolnitve mest. Prijavo pošljite po e-pošti: janez.samperl@rkc.si.

Zagotovljen bo tudi otroški asiški program.

Okrog samostana sv. Frančiška v Piranu se je zbralo in oblikovalo že kar nekaj različnih skupin in posameznikov, ki spletajo pravo duhovno mrežo povezanosti, pomoči, sodelovanja in po-bratenja v duhu sv. Frančiška. Vsaka skupina ima posebno poslanstvo in svojstven način uresničevanja le-tega.

Trden temelj prijateljstva je sv. Frančišek, ki nam je vsem vir navdiha za naše življenje po evangeliju. Seveda pa so možnosti glede števila prijav in terminov omejene in že delno zasedene.

- **SKUPINA ASIŠKO-PIRANSKIH OLJKARJEV** je pred skoraj desetletjem pod močnimi zidovi Sacra Conventa v Assisiju začela urejati Frančiškov oljčnik. Zdaj svoje delo in poslanstvo na asiški način nadaljuje v Piranu. To pomeni, da se dnevno prepletajo delo na samostanskem vrtu (letos smo med drugim skopali jame za nove oljke), romanje in duhovno poglobljanje. Skupina je odprta za nove navdušence in ljubitelje narave. Člani skupine se vsako leto zberejo v tednu, ki se konča v nedeljo pred vsemi svetimi.
- **SKUPINA PROSTOVOLJCEV IN TISTIH, KI ŽELIJO V SAMOSTANU PREŽIVETI DUHOVNO-DELOVNI DOPUST.** Udeležba je časovno in številčno omejena na 10 dni in največ dve osebi ali zakonski par. Treba se je prijaviti vnaprej (do 1. februarja 2024) in sporočiti zeleni datum. Prostovoljci se vključijo v življenje samostanskega bratstva, ki je sestavljeno iz molitve in dela, ki ga v samostanskem kompleksu ne zmanjka, seveda pa je tudi dovolj časa za oddih in odklop.

VABILO PRIJATELJEM SAMOSTANA SV. FRANČIŠKA V PIRANU IN VSEM, KI BI TO RADI POSTALI

- **SKUPINA ASIŠKIH ROMARJEV** vključuje asiške romarje vseh generacij. V Piranu – malem Assisiju – obnavljamo asiški program, romamo od cerkvice do cerkvice, razmišljamo, molimo, pojemo ... Skupina se vedno sestaja med prvomajskimi prazniki.

ASIŠKI ROMARJI SE NE UKVARJAJO Z NOBENIM DELOM ALI POMOČJO, ampak sledijo duhovnemu programu. Mali Assisi v Piranu je odprt za vse romarje. Prijave so možne do zasedbe prostorov. Zagotovljen je tudi otroški program.

- **SKUPINA UDELEŽENCEV DELOVNIH TABOROV IN NJIHOVIH DRUŽIN.** To je bila skupina mladih, ki je po denacionalizaciji samostana poprijela za delo pri obnovi. Skupina, ki se je hvala Bogu močno povečala, saj so si ustvarili družine in sedaj skupaj s svojimi otroki, ki so zelo ponosni na delo svojih staršev, nadaljuje tradicijo samostanskih delovnih taborov.

**PRIJAVITE SE ČIM PREJ,
DOKLER SO TERMINI ŠE PROSTI,
najkasneje pa do 1. februarja 2024
po e-pošti: minoriti.piran@rkc.si.**

MATI ŽIVLJENJA

Za vse matere sveta
poklekam pred teboj, Mati Gospodova,
da nanje položiš svoje dlani,
s katerimi božaš Božjega Sina.

Za vse žene, ki pod srcem nosijo življenje,
trkam na tvoje srce, Devica iz Nazareta,
da jih obiščeš z blagoslovljenim sadom
svojega telesa, ki je bil spočet
v tvoji ljubezni in veri.

Za vse žene sveta,
ki so rodile telesno ali duhovno,
polagam v tvoje naročje zaupanje,
da jih blagoslavljaš in opogumljaš,
varuhinja Življenja.

Za vse matere in očete,
ki hočejo resnično ljubiti,
gledam v tvoje oči,
blagoslovljena med ženami,
ki s svojimi smehljaji
siješ nad družinami.

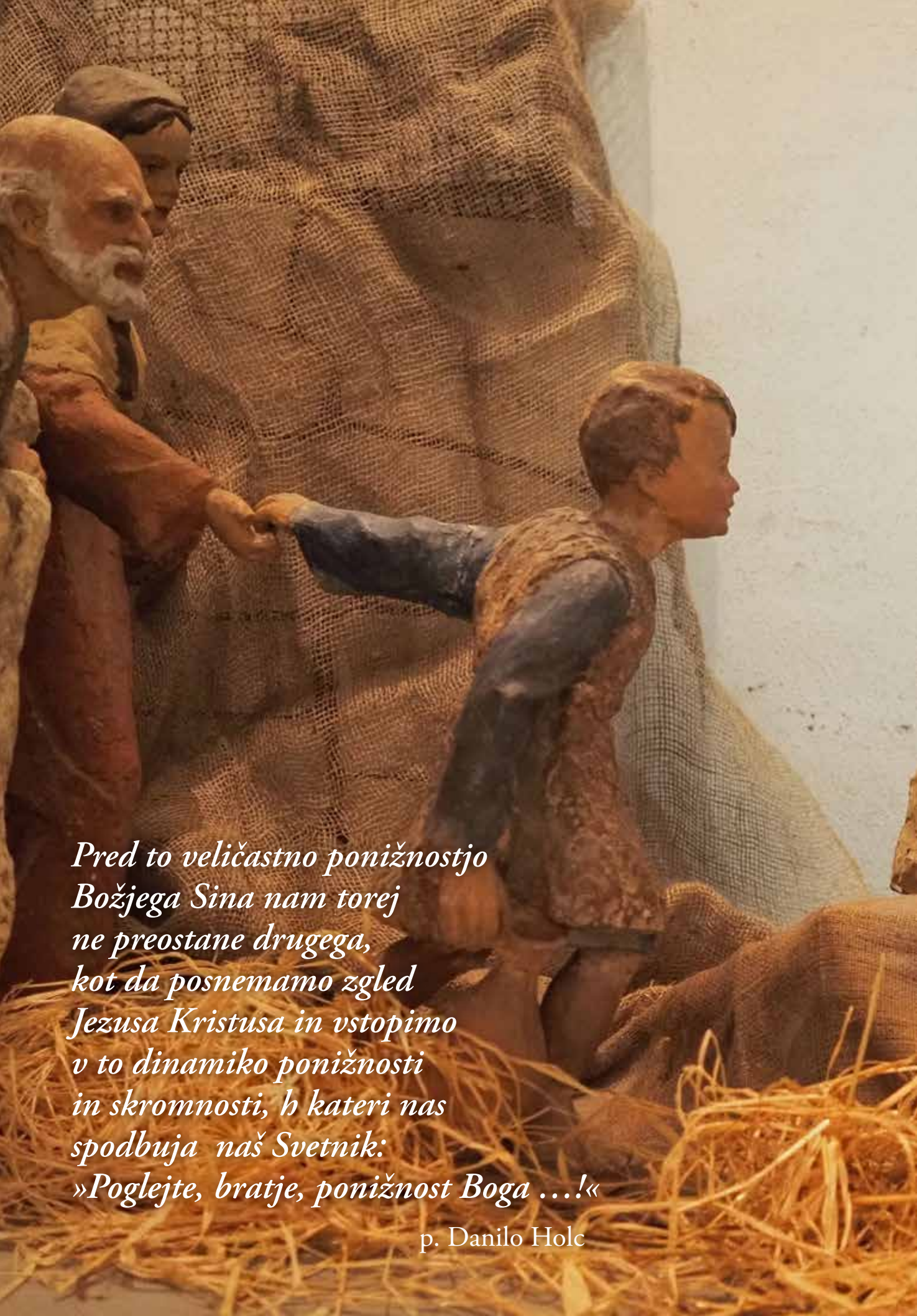
Jezus se je hotel roditi ob ljudskem popisovanju, zato da bi naša imena vpisal v knjigo Življenja. Hotel se je roditi v Betlehemu, »Hiši kruha«, saj je sam rekel, da je živi kruh iz nebes. Hotel se je roditi med popisovanjem, da bi nas opomnil na resnico, da smo le popotniki na zemlji.

Ob teh božičnih skrivnostih ustnice umolknejo. Spregovori Beseda:

»On nas je vzljubil« (1 Jn 4,10), da bi tudi mi vzljubili življenje.

Želimo vam, da bi z veseljem sprejemali
in živeli življenje v letu Gospodovem 2024 in vse dni.

Uredniški odbor

*Pred to veličastno ponižnostjo
Božjega Sina nam torej
ne preostane drugega,
kot da posnemamo zgled
Jezusa Kristusa in vstopimo
v to dinamiko ponižnosti
in skromnosti, h kateri nas
spodbuja naš Svetnik:
»Poglejte, bratje, ponižnost Boga ...!«*

p. Danilo Holc